

Max en Maya komen tot leven

Kinderverhalen van Dominee Frits Jongboom verfilmd

PURMEREND - Dominee Frits Jongboom van de Kerk van de Nazarener in Purmerend schrijft al jaren verhalen voor kinderen en volwassenen. Twee van de personages die hij creëerde, zijn de avontuurlijke tweeling Max en Maya. Vorige maand waren er opnames om de verhalen in een 'Dikkie Dik achtige setting' op te nemen voor DVD en mogelijke tv-uitzendingen.

Dominee Frits vertelt: "Toen ik begon met preken ontdekte ik dat de kinderen tijdens de kerkdienst van alles deden behalve luisteren. Ik dacht dat het misschien aardig zou zijn om, voordat de kinderen naar de zondagsschool gaan, een verhaaltje te vertellen. Zo ontstond de tweeling Max en Maya. Ik maakte bij het verhaal tekeningen die geprojecteerd werden op de beamer. In het begin was alles nog vrij primitief. Ik heb geen teken talent en zat met stripboeken op schoot lichamen over te schetsen. Een tijd rovend karweitje, dat voor de nodige hilariteit zorgde als de plaatjes zichtbaar werden gemaakt tijdens de kerkdienst."

Tekenaar

Op mijn antwoord dat de tekeningen er toch wel heel professioneel uitzien, voor iemand die beweert niet te kunnen tekenen, moet de dominee lachen: "Toen Zendtijd voor kerken tv-opnames kwam maken in de vorige gemeente waar ik predikant was, werd het tijd om

In de geschiedenis van Max en Maya is er bij tijd en wijle ook steeds het verzoek geweest om de verhalen op een DVD uit te brengen. (Foto: K.J.)

een echte illustrator in te schakelen. Deze werd gevonden in een vriend gemeentelid Gerwin Tromp. Gerwin is van beroep illustrator en werkte als zodanig mee aan de Dikkie Dik stripverhalen die in een bekend blad werden gepubliceerd. Hij was graag bereid om voortaan de tekeningen te maken bij de Max en Maya verhaaltjes."

Autobiografisch

Als inspiratiebron gebruikt de enthousiaste predikant vaak gebeurtenissen die zich afspelen in zijn eigen gezin, waarbij de nodige zelfspot niet wordt vermeden. Zo draaft er in de verhalen regelmatig een dominee op die veel gelijkenis vertoont met Frits zelf. "Het gezin leverde zeker in de begintijd van het

schrijven de nodige inspiratie op. Met vier kinderen gebeurt er altijd wel wat. Er ontstonden zo herkenbare en humoristische verhalen met een boodschap. Die boodschap ligt er niet dik bovenop, maar is wel aanwezig en bijbels gerelateerd."

>Lees verder op pagina 11

Max en Maya komen tot leven

>vervolg van de voorpagina

Uitgevers

Zo'n tien jaar geleden ontdekte de Internationale Bijbelbond de verhalen en plaatste vijftien verhalen op cd-rom voor de PC. Ook verscheen het eerste Max en Maya boek. Spoedig volgden meerdere uitgaven. Inmiddels heeft dominee Frits zo'n honderd verhaaltjes geschreven, die hij nog steeds trouw voorleest in de kerkdiensten die de Kerk van de Nazarener houdt in pop- en cultuurpodium P3. De platen worden op groot formaat zichtbaar gemaakt via twee beamers.

DVD

In de geschiedenis van Max en Maya is er bij tijd en wijle ook steeds het verzoek geweest om de verhalen op een DVD uit te brengen. Afgelopen maand was het dan eindelijk zover. "In ons jeugd- en ontmoetingscentrum aan de Purmerweg werd de hele benedenverdieping ontruimd en werden er lichtpanelen en decoraties aangebracht. Drie professionele camera's werden geïnstalleerd en de nodige geluidsapparatuur werd klaargezet. Na het uittesten van het geheel, was het tijd voor de eerste opnames. Drie kinderen zaten bij mij op een bank en hen last ik vier verhaaltjes voor. In totaal werden er met achttien kinderen, vierentwintig verhalen opgenomen. Genoeg om twee DVD's te vullen."

Op dit moment worden de verhalen gemonteerd en klaargemaakt om als pilot in te zenden naar een aantal tv-omroepen. De verwachting is dat de DVD's na de zomer verkrijgbaar zijn.

'Apostel Broodnodig' voor Voedselbank

Predikant Jongboom levert boeken bij voedselpakket

PURMEREND - Afgelopen dinsdag was het een feestelijke ochtend bij de voedselbank in Purmerend. Dominee en schrijver Frits Jongboom was daar te gast om zijn nieuwe boek *Apostel Broodnodig* uit te reiken. Maurits Miete mocht daarbij als coördinator van de voedselbank een eerste exemplaar in ontvangst nemen. Ook voor alle cliënten en medewerkers was er een boek beschikbaar.

Ds. Frits vertelt enthousiast over het hoe en waarom van de actie. "Apostelbrood, een brood gemaakt uit twaalf bolletjes, werd in het verleden door de kerk op witte donderdag uitgedeeld aan de armen. Geheel in deze traditie hebben mijn uitgever en ik er voor gekozen om exemplaren van het boek *Apostel Broodnodig* uit te reiken aan de voedselbank. Het boek kan wat dat betreft gezien worden als geestelijk voedsel." Naast het uitreiken van boeken gaat de Kerk van de Nazarener waar Frits predikant is, zich ook bezighouden met het inzamelen van voedsel voor de voedselbank. Vanaf april komt er achter in de kleine zaal van de Taborkerk een mand te staan waar gemeenteleden hun voedsel in kunnen deponeren.

Modern

Coördinator Maurits Miete van de voedselbank was blij verrast met het boekenaanbod. "Ze krijgen een mooi plaatsje naast de voedselpakketten, zodat iedereen die dat wil

Coördinator voedselbank Maurits Miete (links) ontvangt *Apostel Broodnodig* uit handen Ds. Frits Jongboom (rechts)
(Foto: Hilda van den Burgt)

een exemplaar kan meenemen." Jongboom is voor Miete overigens geen onbekende meer. Sinds een aantal jaren bezoekt Maurits de Kerk van de Nazarener waar hij zich bezighoudt met de coördinatie van het kringenwerk, hij doet dat met hetzelfde enthousiasme als waar-

mee hij de voedselbank leidt. Dominee Jongboom beschouwt het schrijven van boeken als een heerlijke ontspanning naast het inspirerende werk als predikant. Veel van de verhalen en columns die hij schrijft, vinden hun oorsprong in de dingen die hij dagelijks mee-

maakt. "Ik ervaar het als een uitdaging om Gods liefde op een moderne manier zichtbaar te maken in kerkdiensten en in de boeken."

'Apostel Broodnodig' voor Voedselbank

>vervolg van de voorpagina

Droomreis

Het boek *Apostel Broodnodig* is het derde deel in de *Broodnodig*-serie. Dit keer maakt Frits een 'droomreis' van 2000 jaar om wakker te worden in de tijd van de eerste christelijke apostelen. Gedurende deze verrassende, ontroerende en humoristische tijdreis ontdekt hij wat het daadwerkelijk betekent om in de voetsporen van de leerlingen van Jezus te treden. Van de *Broodnodig*-serie zijn inmiddels meer dan 15.000 exemplaren over de toonbank gegaan. Het eerste deel stond een aantal maanden op de eerste plaats in de christelijke Boekentop 10. De verhalen zijn door EO radio in luistervorm opgenomen en uitgezonden. Ook van *Apostel Broodnodig* zijn de opnames inmiddels afgerond. Een interview wordt zaterdag 13 en 20 maart uitgezonden in het programma 'De Verandering' op radio 5. Het 48 pagina's tellende boek *Apostel Broodnodig* kost €3,50 en is o.a. verkrijgbaar bij boekhandel 'Het Goede nieuws' aan het Wormerplein in Purmerend. Meer informatie vindt u op: www.jongboom.nl.

Frits Jongboom:

Zending in Purmerend.

Jan Piet

Hij is predikant in Purmerend. Een stad waarin veruit de meeste mensen niet naar een kerk gaan. Misschien is het wel de meest 'onkerkelijke' stad van Nederland. Naast zijn werk als voorganger van de Kerk van de Nazarener, is hij schrijver van boekjes als 'Opa Knoest' en 'Bijbelse dieren vertellen geen fabeltjes'. Frits Jongboom, zending in Purmerend.

Was het je roeping, voorganger worden?

'Het was geen roeping, niet in de zin dat ik altijd het doel voor ogen had om voorganger te worden. Zo zie ik ook niet hoe God roept. Het is volgens mij meer dat je als mens steeds weer op verschillende wegen loopt en op kruispunten belandt. Dan moet je keuzes maken en dan geloof ik zeker dat God daarin stuurt en roept. Maar je moet allereerst ook zelf in bewe-

ging komen, op weg gaan. Mijn keuze om jaren geleden een Bijbelschool te doen was vooral gericht op het onderwijs, en de zending. Later, op zo'n kruispunt dus, ben ik terechtgekomen in het gemeentewerk'.

Toch een beetje zending dus. Zending in Purmerend.

'Inderdaad, ik voel me zending in Purmerend. Er gaan hier ontzettend weinig mensen naar de kerk. Van de

80.000 inwoners gaat er geloof ik zo'n 1000 mensen naar een kerk. Dat is iets meer dan 1%. Dat betekent dus dat heel veel mensen hier in deze Nederlandse stad al heel lang niet van God en van Jezus Christus hebben gehoord. Purmerend is een groeistad geweest, in de jaren '70 trokken duizenden gezinnen vanuit onder meer Amsterdam naar Purmerend. Velen zijn daarbij het contact met een kerk kwijtgeraakt'.

Wat betekent dat voor de manier van kerk-zijn?

'Alles. Voor veel mensen heeft het instituut 'kerk' dus afgedaan. Ze zijn er niet voor niets uit weggelopen, of hebben er gewoon niets meer mee.

De kerk is voor hen niet relevant. God is niet relevant meer. De naam Jezus Christus zegt hen niets, net zoals heel veel woorden die wij gebruiken. Als ik zeg dat iemand 'zondig' is, is dat theologische taal. We moeten dus woorden zoeken en verhalen vertellen die weer aansluiten bij wat deze mensen beweegt en waarnaar ze op zoek zijn. Want vergeet niet, al die mensen die niet naar de kerk gaan zijn wel op zoek naar spiritualiteit, naar geestelijk leven!

Is het wel mogelijk om ze te bereiken?

'Ik weet zeker dat mensen zoeken naar gemeenschap, maar ook naar herstel van gebrokenheid, naar nieuwe wegen. Er is zeker ook in een groeistad als Purmerend veel gebrokenheid, in relaties, in gezinnen. Met de verhuizing naar een stad als deze wordt veel vertrouws achtergelaten, en komt er lang niet altijd iets voor terug. Sociale verbanden maar ook kerkelijke verbanden blijven achter. We willen als gemeente, met het evangelie van Christus als boodschap, in het gat springen dat ontstaat als mensen vastlopen in hun leven, en niet meer weten waar ze met hun problemen terecht kunnen'.

En dan is de boodschap?

'Een boodschap van liefde. Liefde voor jezelf, liefde voor de ander en liefde voor God. Zoals God jou liefheeft, onvoorwaardelijk, zonder voorwaarden vooraf te stellen. Onbepakt. Dat is een boodschap die mensen raakt. We moeten niet met kerkelijke vaktaal aan komen, maar met een God die een relatie met jou wil aan gaan. Het is zonde om die God te laten staan'.

Opa Knoest?

'Haha, ja ik schrijf ook nog. Ooit begonnen met verhaaltjes over Max en Maya. Daarna werd ik de schrijver van Opa Knoest. Ik vond namelijk dat kinderen meer aandacht moesten krijgen. Ook heb ik nog een serie boekjes voor tieners geschreven. Daarnaast de

boeken voor volwassenen zoals de Broodnodig-serie. En nu dan het boekje 'Bijbelse dieren vertellen geen fabeltjes'. In dit boekje voor volwassenen worden Bijbelse verhalen herverteld vanuit de beleving van dieren.

Door hun gedrag houden ze ons als mensen een spiegel voor. Een verrassende, ontroerende en humoristische manier dus om het evangelie voor de wereld over te brengen!'

Niet klagen, maar dragen

(uit: Bijbelse dieren vertellen geen fabeltjes)

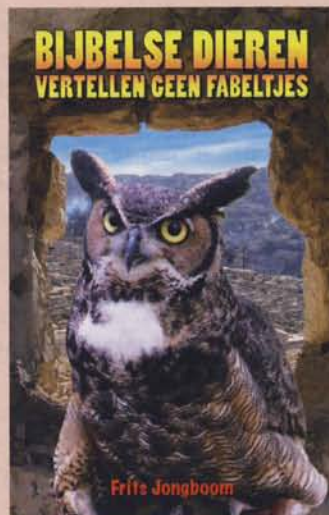
Tamar kwam uit een geslacht dat bekend stond om zijn harde werkers. Haar moeder zei altijd: 'Niet klagen, maar dragen!' Dat dragen bestond dan meestal uit korreltjes zand van de ene plek naar de andere plek brengen, waar ze op een hoop werden gegooid. Anderen groeven door die hopen weer gangen en legden verdiepingen aan met zuilen en pilaren. Menigeen zou het transporteren omschrijven als eentonig en doelloos werk, uiterst vermoeiend en niet echt bevorderlijk voor de arbeidsmoraal. De enige afwisseling was dat er soms, in plaats van zand, voedsel werd vervoerd. Ook waren er weinig doorgroeimogelijkheden binnen de kolonie. Eenmaal een werkster, altijd een werkster.

Tamar hield zich echter niet bezig met dat soort futiliteiten. Het werk moest nu eenmaal gedaan worden en waarom zou zij haar korreltje daaraan niet bijdragen?

Op een dag kwam een jongeman tegenover de ingang van de woonstede liggen. Zijn naam was Abel. Hij had een grassprietje tussen zijn lippen geklemd en gaapte het werkvolk verveeld aan. Tussen al dat gapen door viel hij steeds in slaap waarbij hij snurkte als een oude boomzager. Zijn dikke buik bewoog dan ritmisch op en neer. Af en toe draaide hij zich om als een deur in zijn scharnier.

In de spaarzame momenten dat de jongeman wakker was, stak hij zijn mening over het bouwproject niet onder stoelen of banken. Hij moest niet veel van al die bedrijvigheid hebben, dat was wel duidelijk. Zo riep hij regelmatig dat het nu wel eens tijd werd voor een pauze, hij werd kriegelig van al dat gekrioel voor zijn neus. Ook begon hij er over dat dat sullige handwerk veel efficiënter gedaan kon worden met een paard en wagen. Of nog beter, ze konden het werk ook gewoon door een ander laten doen. Er waren vast wel wat overijverige soortgenoten uit een andere kolonie die voor wat eten de arbeid wilden overnemen.

De mieren lachten om zoveel dwaasheid. Wat moesten zij de hele dag dan doen? Een beetje in de zon liggen verpieteren en elkaar doelloos aanstaren? De jongeman had zijn schouders opgehaald in een gebaar van 'wat is daar mis mee'.

de rest van deze fabel is te lezen op de Charisma-website: www.charisma.nl en uiteraard ook in het boek *Bijbelse dieren vertellen geen fabeltjes*.

Schrijver en voorganger Frits Jongboom:

‘God deelde zijn Zoon om ons te helen’

• interview

PURMEREND – Het kerstfeest staat voor de deur. Hoe zou het zijn om er bij te zijn? Om mee te maken wat de herders zeiden, om door de velden te lopen, om op bezoek te gaan in de stal? Ds. Frits Jongboom ‘droomt’ er-over in het fictieve verhaal *Kerst Broodnodig*. Een openhartig interview over Jezus, flauwvallen en de weinige momenten van roeping.

Door Ronald Koops,

Over de intentie achter *Kerst Broodnodig*.
“Sommige verhalen – ook kerstverhalen – hebben we zo vaak gehoord, dat we soms de essentie kunnen missen, het wonder, het absurde soms. Vanuit die gedachte heb ik een aantal bekende kerstverhalen beetgepakt en vanuit de Bijbel opnieuw bekeken: wat is er gebeurd? Wie waren er bij toen Hij geboren werd? Hoe reageerden ze?”

Over het verhaal
“Het verhaal gaat over een predikant die in slaap valt tijdens de kerstuitvoering van de zondagschool en ‘ontwaakt’ in de kerstgeschiedenis van de Bijbel. Hij probeert het Kindje Jezus te ontmoeten en in zijn zoektocht komt hij allerlei mensen tegen en verwondert hij zich hoe langer hoe meer. Hij verbaast zich over de herders, die klagen over het felle licht aan de hemel als de engelen verschijnen. Hij verwondert zich over het feit dat Jezus in een stal wordt geboren en niet in een paleis. Hij ontmoet septische mensen die het maar vreemd vinden dat God vierhonderd jaar niets van Zich heeft laten horen en dat Maria dan ineens zwanger is van Zijn Zoon... Hij praat met Jozef, die boos is en niet kan begrijpen hoe het allemaal kan, maar toch een stap terug neemt om de schande van Maria weg te nemen omdat ze zwanger is, terwijl ze niet getrouwd is. Hij ontmoet de oude Hanna en Simeon, die het baby’tje vol ontzag vasthouden”.

Over de boodschap van dit verhaal
“Het verhaal is kwetsbaar en brengt kerst dichtbij: God die Zijn Zoon deelde met mensen om in mensen iets heel te maken, om mensen terug bij God te brengen. Dat wonder is door de commercie soms wat op de achtergrond geraakt. Het kerstverhaal is het verhaal over Gods liefde. Met dit verhaal wil ik mensen bekend maken met het feit dat er een God is die van mensen houdt.”

Over de moeilijke kant van deze boodschap
“Ik vind het lastig als mensen God niet vinden, ondanks al hun proberen en zoeken. Ik kom als predikant ook mensen tegen die heel graag willen, maar er uiteindelijk niet komen. Hoewel, uiteindelijk? Ik zeg liever dat ze God nóg niet hebben gevonden. Onze oudste zoon gaat op dit moment niet meer naar de kerk. Daar heb ik verdriet van, maar ook vertrouwen. Misschien moet er tijd over heen gaan. Ik probeer er heel relaxed mee om te gaan. We bidden elke dag voor hem. Ik vrees echter dat er een crisis voor nodig is voordat hij God gaat zoeken.”

FOTO NIEK STAM

Fragment uit ‘Kerst Broodnodig’
De oudste herder schraapt zijn keel. Tot mijn verbazing zie ik hem knippen met zijn ogen alsof hij tegen zijn tranen vecht. “Het is veel meer dan zomaar een kindje dat geboren is afgelopen nacht. Dit kindje, de zoon van God, heeft óns opnieuw geboren laten worden. Alsof we een tweede kans hebben gekregen! Dat kindje is het bewijs dat God van ons houdt!” Hij steekt zijn hand uit. “Wij staan niet echt bekend om onze gastvrijheid maar dat gaat vanaf nu veranderen.” Ik schud de uitgestoken hand: “Julie kunnen het goedmaken door mij te vertellen waar ik het kindje kan vinden. Ik wil het graag met eigen ogen zien.” “Dat willen we zeker, het lijkt mij alleen wijzer als je eerst onder de wol gaat. Je hebt de hele nacht op de schapen gepast. Een paar uurtjes

slaap kan je wel gebruiken. Je mag op mijn baal hooi liggen.” Dankbaar neem ik het aanbod aan. Een kwartiertje later sluit ik mijn ogen. De afgelopen uren waren zo anders dan het gebruikelijke kerstritueel met preek, kalkoen en wijn. Hier in deze kerstnacht is het woord van God opnieuw levend geworden. Mijn oren vangen steeds zachter het ‘Ere zij God op’. Nog nooit heb ik herders zo indringend en tegelijkertijd zo vals horen zingen. Dit gaat zoveel dieper dan het op hun paasbest aangeklede vierstemmige kerkkoor met hun niets aan het toeval overlatende repertoire. Hoe mooi dat overigens ook ieder jaar weer is en hoe dankbaar we ook ieder jaar weer voor hun inbreng zijn. Hier zingen herders spontaan de longen uit hun lijf met woorden die hun hart hebben geraakt.

N.a.v Frits Jongboom: Kerst Broodnodig, Uitgeverij Merweboek, 48 pagina’s, €3,50 ISBN 978-90-5787-110-8

Over zijn gezin
“We hebben met vier kinderen een leuk gezin, met een aantal goede en leuke gewoontes. Zo maken we regelmatig muziek en voetballen we bijna elke dag heerlijk met elkaar. In de lente en de zomer doen we dat na het eten, in de herfst en de winter doen we het voor het eten, totdat het donker is. Ik geniet daar enorm van. Het levert ook leuke anekdotes op. Laatst vroeg een aan de kant kijkend jongetje aan mij: ‘Wordt u later profvoetballer?’ Ik antwoordde lachend: ‘Ik ben al dominee. Die werken ook zondags alleen dan voor een minder enthousiast publiek.’ Het jongetje riep vervolgens enthousiast naar zijn vriendjes: ‘Deze meneer speelt domino voor zijn beroep!’”

Over die ene keer dat hij flauw viel
“Dat was een bijzondere en bizarre gebeurtenis. Ik was aan het preken, toen ik plotseling niet lekker werd en flauw viel. Ik kwam niet meer bij en sommigen dachten dat ik overleden was. Ik ben direct naar het ziekenhuis vervoerd. Toen ik bijkwam, was er een enorme vrede over mij. Of ik zou leven of sterven, het was goed. Ik was er klaar voor. Ik heb daar Jezus op een heel nieuwe manier ontmoet. Alsof mijn leven een examen was en dat God zij: Frits, het is goed, je hebt een voldoende. Die rust en vrede heb ik proberen te beschrijven in het boekje *Broodnodig*, dat de voorloper is van *Kerst Broodnodig*.”

Over zijn roeping
“Ik heb in mijn leven gemerkt dat God ons voor een groot deel loslaat en ons als het ware uitdaagt om zélf te denken en goede beslissingen te nemen. Hij heeft ons niet voor niets verstand gegeven. Ik heb in mijn leven maar drie keer Gods stem heel duidelijk gehoord. De eerste keer kwam ik heel helder tot de conclusie dat ik een bijbelschool moest gaan doen, hoewel ik ingeschreven stond op de HTS en nog nooit van een bijbelschool gehoord had. Het tweede moment was op een zondagmiddag. Ik zat in bad en ineens wist ik het: ik moet predikant worden. Dat was bijzonder, want ik vond mezelf daar nooit zo geschikt voor. Anderen konden dit toch veel beter? Het heeft maar liefst acht jaar geduurd voordat ik mijn eerste gemeente mocht dienen en ik heb geleerd dat ‘als God je ergens voor roept’ hij je ook klaarmaakt voor deze taak, dat is een pijnlijk proces. Ik moest echt sterven aan mezelf. Je móet nederig worden en in het diepste van je wezen beseffen: God moet het doen, het gaat uiteindelijk niet om jou. Dat is de besnijdenis van je hart, leven vanuit Gods Geest. Het derde moment van roeping was toen ik bezig was met de studie. Ik ben lid van de Kerk van de Nazarener en wist dat ik daar predikant wilde worden. Ik had alleen een terugval: heeft U mij wel geroepen? Ben ik echt wel geschikt? Wat wilt U? Toen hoorde ik voor de derde keer de stem van God: je moet stage lopen in Koog aan de Zaan. Dat was bijzonder, want we woonden op dat moment in Ermelo, terwijl we in Koog hadden gewoond. Ik heb toen meteen gebeld met de kerkenraad van de gemeente in Koog en heb een ontzettend goede stagetijd gehad. Ik ben in die gemeente later ook benoemd als predikant.”

Over zijn hart voor Purmerend
“Mijn hart ligt in Purmerend. Het is een stad met 80.000 inwoners waarvan er maar ongeveer 800 wekelijks in Purmerend naar de kerk gaan. Het is daarmee een zendingsgebied in Nederland. Na ons trouwen gingen we in Koog aan de Zaan wonen en daarna verhuisden we naar Purmerend. Er was daar dringende behoefte aan een midden-evangelische gemeente. Twee jaar geleden mochten we, na zoveel jaar later, vanuit Koog een zustergemeente in Purmerend beginnen om zo via deze gemeente het Evangelie in Purmerend te verkondigen. Uiteindelijk ben ik als predikant daarheen doorgeschoven. De cirkel is rond en ik ben daar heel blij mee. We zijn met veertig mensen begonnen, nu komen er gemiddeld 140 mensen naar onze gemeente en regelmatig komen daar nieuwe mensen bij. We proberen ook echt een kerk te zijn die naar buiten treedt. We doen dat door allerlei bijzondere activiteiten. Ook via de pers zorgen we dat we zichtbaar zijn. Zo mag ik om de week als predikant een column schrijven in de Zondagskrant.”

Tenslotte

Over Frits Jongboom
Frits Jongboom is schrijver en voorganger van de Kerk van de Nazarener in Purmerend. Hij schreef onder meer de boeken: *Broodnodig*, *Kerst Broodnodig*, *Dagelijkse humor & Boodschappen* en *Nog meer dagelijkse humor & boodschappen*. Daarnaast is hij auteur van diverse kinder- en tienerboeken. Hij is getrouwd met Tjitta en vader van vier kinderen.

Vierde boek in reeks voor Frits Jongboom

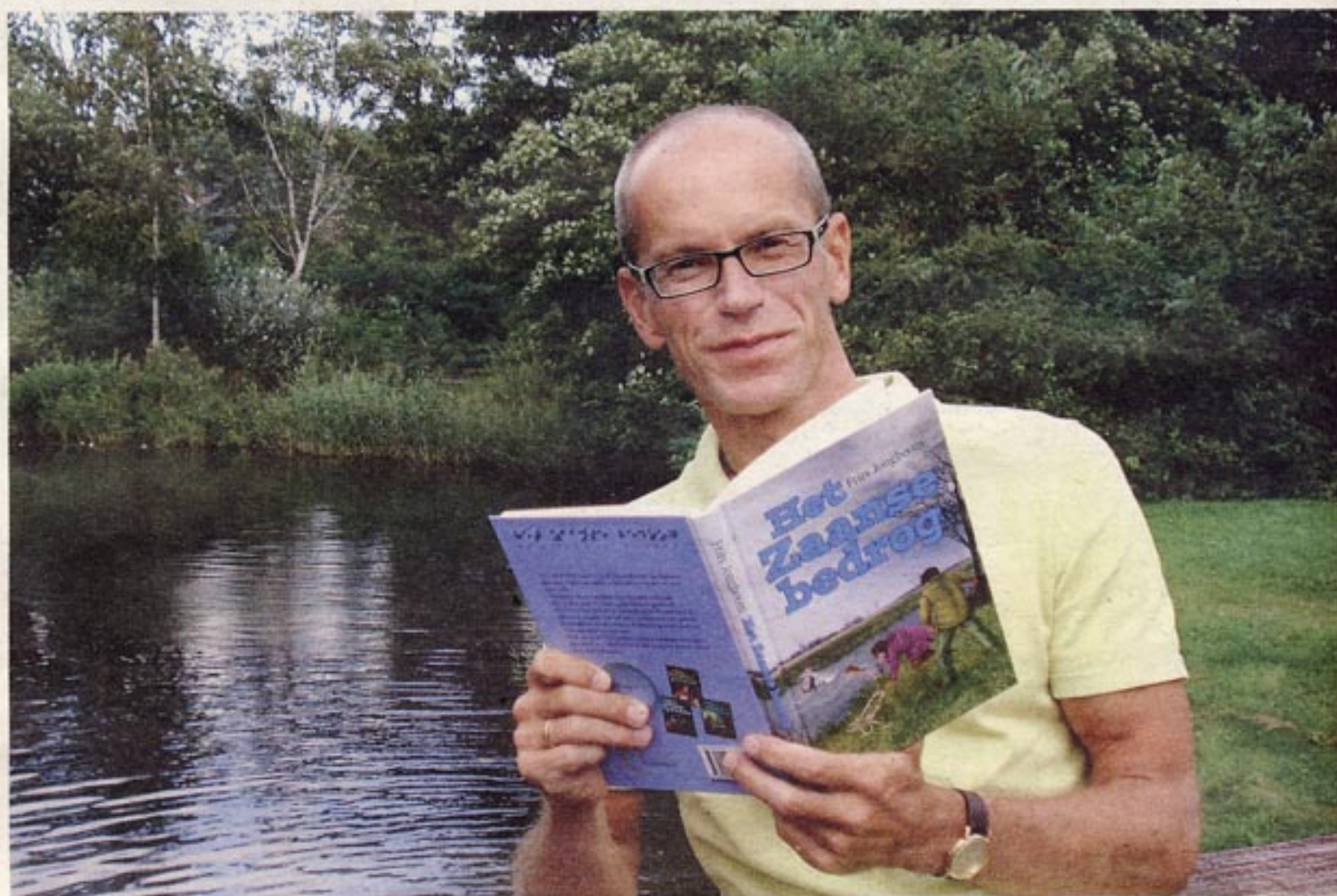
'Niet alles is wat het lijkt'

PURMEREND · Dominee Frits Jongboom streek zo'n drie jaar terug als predikant neer in Purmerend. Als voorganger van de Kerk van de Nazarener probeert hij het kerkbezoek omhoog te vijzelen. En met succes. Waar er gestart werd met een groep van ongeveer 40 mensen, zijn er nu al 140 mensen die wekelijks terugkeren om de diensten te bezoeken.

Al bijna twee jaar schrijft de in Zaandam woonachtige Frits Jongboom zijn columns in Purmerend op Zondag. "Volgende week is het de vijftigste. Het gaat hard zo. Maar ik vind het nog steeds hartstikke leuk om te doen. Ik probeer in mijn columns net als in mijn preken veel humor te gebruiken. De reacties zijn in grote getallen en altijd ontzettend leuk."

Kerkdiensten

De kerkdiensten van Frits Jongboom worden goed bezocht. Waar het kerkbezoek in de rest van Nederland toch flink aan het dalen is, wordt het in Purmerend steeds drukker. "Ik heb er geen verklaring voor, maar wij proberen het geloof in het hier en nu te brengen. We hebben drie tienerclubs, waarvan één interkerkelijk, en een club voor jong volwassenen, de zogenaamde JOVO's. We praten veelal over de actualiteiten, dingen die nu gebeuren, gecombineerd met het geloof. Dat is wat de jeugd ook aanspreekt.

Voor volwassenen zijn er de door-deweekse kringavonden waar we met elkaar de bijbel openen en voor elkaar bidden. Verder maken we in onze zondagse samenkomsten veel gebruik van muziek en beelden. Op die manier wordt het een vrolijke dienst met een serieuze ondertoon, waar jong en oud zich thuis voelt. We kerken iedere zondagochtend om 10.30 uur in de Taborkerk in Purmerend."

Schrijven

Naast zijn column heeft dominee Frits Jongboom inmiddels al een aantal boeken achter zijn naam staan. "Het is begonnen als een geintje. Het kwam vaak voor dat ik iets leuks meemaakte in de supermarkt, maar dat ik dat al snel weer vergat. Toen kwam het idee om de dagelijkse dingen op te schrijven en te verpakken in een humoristisch jasje. Na een tijdje had ik

Frits Jongboom op de foto met zijn vierde boek in de kinder-tienerreeks 'Het Zaanse Bedrog' (Foto: aangeleverd)

genoeg anekdotes om er een boek van te maken. Ik ben er mee naar de uitgever gegaan en die reageerde erg enthousiast. Dat was voor mij de drijfveer om me naast het predikantschap op het schrijven toe te leggen.

>Lees verder op pagina 21

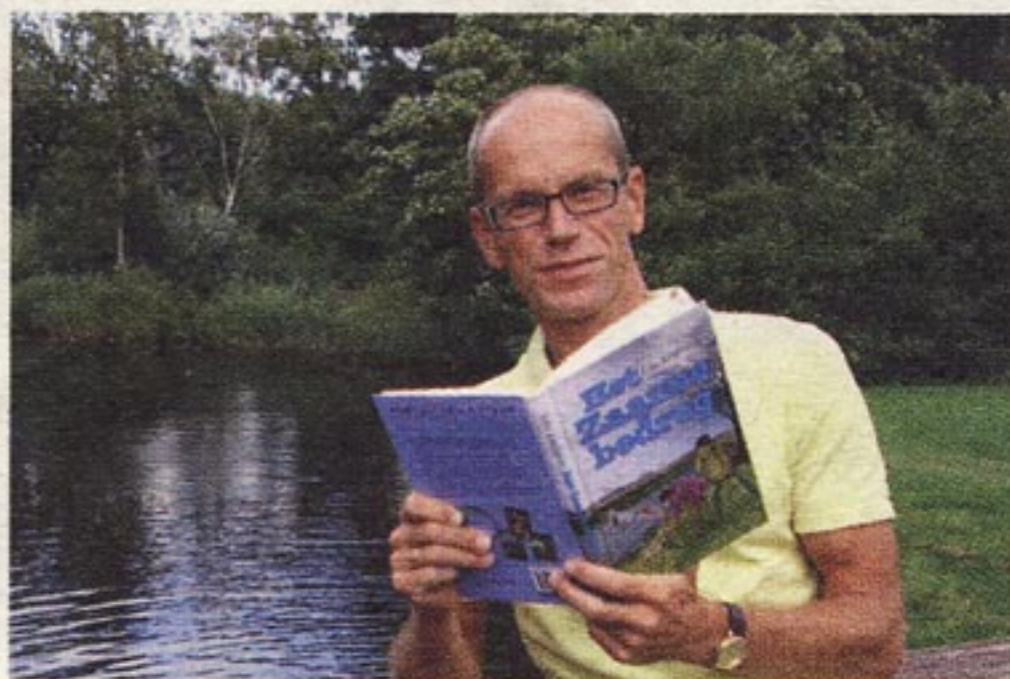
Vierde boek in reeks voor Frits Jongboom

>vervolg van de voorpagina

Inmiddels zijn er boeken verschenen voor zowel kinderen, tieners als volwassenen.”

Bedrog

Onlangs is alweer het vierde boek in zijn kinder-tienerboekenreeks uitgekomen. “Het zijn verhalen die je los van elkaar kunt lezen, maar de hoofdpersonen zijn steeds hetzelfde. Ik ben er mee begonnen om te kijken of ik een lang verhaal kon schrijven.” In zijn nieuwste boek genaamd ‘Het Zaanse bedrog’ beleeft de blinde hoofdrolspeler Tim, samen met zijn blindegeleidehond Duco, weer een hoop avonturen. “Ik heb getracht om er opnieuw een spannend boek van te maken. Eentje die kinderen en tieners kan boeien van begin tot het eind. Het verhaal speelt zich dit keer af in het Jagersveld in Zaandam. Als een man

verdrinkt in de Jagersplas en het lijk onvindbaar blijkt, kan het avontuur beginnen. Wie is deze man en waar is zijn lichaam gebleven? Tim, Duco en vriendinnetje Rachel gaan op onderzoek uit met gevaar voor eigen leven. Een ding zullen ze na het lezen van dit boek niet meer vergeten: Niet alles is wat het lijkt.”

Meer informatie over Frits Jongboom via www.jongboom.nl. Het Zaanse bedrog is voor 9,50 euro te koop bij de boekwinkel en op internet.

Broodnodig op eerste plaats boeken top 10

STREEK - De Nazarener predikant Ds. Frits Jongboom bereikte deze maand met het boek *Broodnodig* de eerste plek in de Christelijke boeken toptien.

In het boek belandt een predikant uit de 21ste eeuw in de tijd van Jezus. Hij beleeft bekende avonturen, ontmoet bekende figuren en zoekt antwoord op bekende vragen. Een ontspannen en humoristische verhaal met een diepe boodschap.

De aanleiding van het verhaal is autobiografisch en

begon toen Ds. Frits vorig jaar flauwviel achter de preekstoel. Een trieste aftocht op een brancard volgde. Het boek laat zien wat er in die tijd van 'even weg zijn' had kunnen gebeuren. Inmiddels is van het boek ook een tweede druk verschenen en wordt er gewerkt aan een vervolg.

Naast het predikantschap ervaart Ds. Frits het schrij-

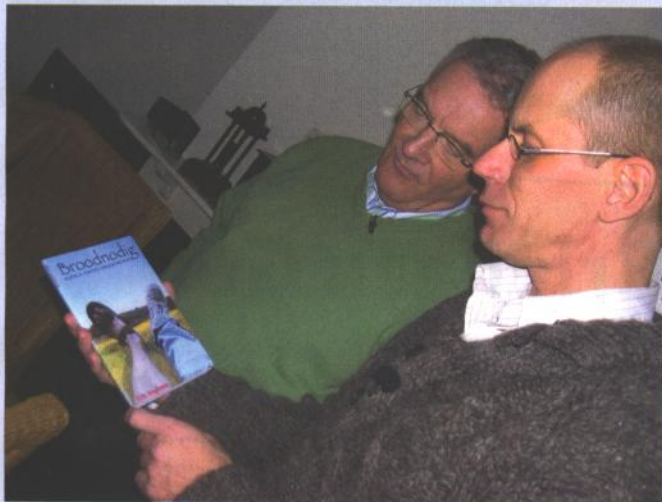
ven als een heerlijke ontspanning tussendoor en een manier om even de zinnen te verzetten. Zowel de boeken voor volwassenen als die voor kinderen en tieners laten op een leuke en humoristische wijze iets zien van de liefde die God voor mensen heeft.

Meer weten? Bezoek dan ook eens de website: www.jongboom.nl

Broodnodig / Frits Jongboom / ISBN:978-90-5787-103-0 / Prijs: tot 1 juni €2,95 daarna €4,95

Ds. Frits met het boek *Broodnodig*

Nederland Zingt op Zondag

Net als iedere week, ontmoet ds. Arie van der Veer in Nederland Zingt op Zondag allerlei mensen. Hij houdt een korte meditatie en bidt voor mensen. Ook is er aandacht voor het lopende Metterdaadproject. In deze Week van het Christelijke Boek heeft ds. Van der Veer

een ontmoeting met schrijverdominee Frits Jongboom over zijn boek Broodnodig.

www.eo.nl/nederlandzingtop-zondag

**Zondag, 9.00 uur, EO,
Nederland 1**

Frits Jongboom: „Ik merk wel eens dat ons gezinsleven als een verademing wordt ervaren.”

Predikant & huisvrouw

Hij heeft een baan, zij zorgt voor het gezin. Tegenwoordig trekken ze vaak samen op en ook dat bevalt prima. **Tekst:** Monique van de Sande **Foto:** Marco Okhuizen

HIJ **FRITS JONGBOOM** (43),
predikant en schrijver
(fulltime)

Frits: 'Mijn moeder was vroeger gewoon thuis en Tjitta's moeder ook. Dat wij voor dezelfde rolverdeling zouden kiezen, was eigenlijk vanzelfsprekend. Ik kom uit Zwolle en Tjitta komt uit Dordrecht. Na ons trouwen kreeg ik een baan bij de Nederlandse Spoorwegen in Amsterdam. Dat betekende verhuizen. Tjitta heeft toen haar baan als boekhoudkundig medewerkster opgezegd en is vrijwilligerswerk gaan doen. Eén inkomen vonden we genoeg. Krap een jaar later kregen we ons eerste kind. De andere drie kwamen daar vlot achteraan. Tjitta vond en vindt het heerlijk om voor de kinderen te zorgen. Ook ik voel me nog altijd bijzonder prettig bij onze keus, al is die intussen niet meer zo gangbaar. In onze kennissenkring zijn nog maar weinig mensen die ook zo leven. Toch proef ik geen weerstand. Niet dat iedereen jaloers is, maar ik merk wel eens dat ons gezinsleven als een verademing wordt ervaren. Werken naast de zorgtaak betekent dat je opvang moet organiseren. Bij ons is Tjitta er altijd. Opvoeden brengt verantwoordelijkheden met zich mee. Wat dat betreft heb ik me nooit willen verschuilen achter mijn carrière. Een tijdlang heb ik vier dagen gewerkt om meer aandacht aan de kinderen te kunnen besteden. Maar vierenhalf jaar geleden heb ik toch weer gekozen voor een fulltime baan. Meer dan dat zelfs, want predikant ben je dag en nacht. Het lastige was dat we opnieuw moesten verhuizen. Ondanks mijn drukke werkzaamheden maak ik nog steeds zoveel mogelijk tijd vrij voor de kin-

deren. We musiceren vaak, en gaan na het avondeten altijd samen voetballen. Voor half negen maak ik dus geen afspraken. Ik heb zelfs nog zoveel energie over dat ik naast mijn werk ben gaan schrijven. Acht boeken in twee jaar. Dat het er allemaal zo makkelijk uitrolt, beschouw ik als een gave van God. Het fijne vind ik dat Tjitta en ik door mijn huidige baan dicht bij elkaar zijn gekomen. Ze gaat vaak mee op pastorale bezoeken. Verder leest ze alles wat ik geschreven heb als eerste. Die frisse kijk heb ik nodig.'

ZIJ **TJITTA JONGBOOM-DE JONG** (42), huisvrouw en predikantsvrouw (fulltime)

Tjitta: 'Vroeger pakte Frits na het eten soms spontaan de theedoek, maar ik vond het minstens zo leuk als hij met de kinderen buiten ging spelen. Daar keek ik dan naar vanuit het keukenraam. Stress kennen we niet zo en dat is een groot goed in een tijd waarin alles jachtig lijkt te moeten. Veel vrouwen voelen zich beknelde als ze niet buiten de deur werken. Ik heb die gevoelens nooit gehad. Frits en ik deden allebei waar we goed in waren, en dat doen we nog steeds. Op die manier loop je niet tegen je grenzen op. In bepaalde opzichten is Frits mijn tegenpool. Hij is snel enthousiast, springt makkelijk in iets nieuws. Ik ben huiveriger voor veranderingen, maar de verhuizing is gelukkig goed uitgekapt. Frits staat nu wat meer 'in the picture'. Ik hoef niet zo nodig op de voorgrond, al vind ik het leuk dat ik me heb kunnen ontwikkelen als predikantsvrouw. Toch groei je als moeder net zo goed, doordat je kinderen telkens in een andere fase belan-

'Ik hoef niet zo nodig op de voorgrond, al vind ik het leuk dat ik me heb kunnen ontwikkelen als predikantsvrouw.'

den. Zorgen dat iedereen functioneert, geeft me nog steeds veel voldoening.

Ik heb er wel aan moeten wennen dat Frits meer vanuit huis werkt. Vroeger hoefde ik met niemand rekening te houden, maar ineens was daar een man die om tien uur riep: 'Is er koffie?' Terwijl ik bijvoorbeeld net wilde gaan stofzuigen. Dus zijn we gaan praten over wederzijdse verwachtingen. De slotsom is dat we eerst onze eigen gang gaan en daarna toch samen koffie drinken omdat dat zo'n prettig moment is om de lopende zaken te bespreken. Soms staat de koffie trouwens voor mij klaar. Nu de kinderen groter zijn, zou ik een parttime baan kunnen zoeken. Dan hebben we natuurlijk meer geld. De kinderen lijkt dat wel wat. Maar als ik zeg: 'Je krijgt ook minder aandacht', is het meteen stil. Eerlijk gezegd geniet ik zelf nog te veel.' ■

*Burgerlijke staat; getrouwd
Sinds: 19 jaar*

Kinderen: drie zoons (18, 16 en 14 jaar), een dochter (12 jaar)

Woonplaats: Zaandam

FRITS JONGBOOM

Frits Jongboom (42) is predikant van de Kerk van de Nazarener in Zaanstad en ook van de 9 maanden oude dochtergemeente in Purmerend. Na afronding van de MTS zou hij eigenlijk de HTS gaan doen, maar hij kreeg een niet mis te verstane roeping om naar een Bijbelschool te gaan en om daarna het Evangelie te verkondigen. Maar waar je een Bijbelsschool kon vinden wist hij aanvankelijk niet. Het werd Doorn en het onderwijs van Jacob Klein Haneveld. Wat gaf die man je veel mee!

Ik moest predikant worden

Ik ben geboren in Zwolle. Mijn ouders waren lid van de Baptistengemeente. Ik heb daar een heel goede tijd gehad, waar ik met vreugde op terugzie. Omdat ik technisch ingesteld ben lag het voor de hand dat ik naar de MTS ging. Verder studeren in die richting zou dan de HTS worden, maar de roeping om naar een Bijbelschool te gaan was zo duidelijk, daar kon ik gewoon niet onderuit. Ik wist alleen van de Reformatische Bijbelschool in Zeist, daar had ik wel eens van gehoord. Totdat iemand me wees op de Evangelische Bijbelschool in Het Brandpunt te Doorn. Daar heb ik me aangemeld en het is meer dan een goede tijd geworden. Ik heb er mijn vrouw leren kennen, die daar ook studeerde. De hoofddocent was Jacob Klein Haneveld. Ik was direct onder de indruk van zijn systematische onderwijs. Ik hing aan zijn lippen. Hij liet je de grote verbanden in de Schrift zien. Werkelijk,

de Bijbel ging voor me open, zoals ik dat nooit eerder had meegemaakt. Het werd allemaal overzichtelijk en helder. Het viel me wel op dat de Bijbelschool onvoldoende aansluiting had met kerken en gemeenten. Dat was toen een van de oorzaken dat de meeste studenten geen predikant werden, maar gewoon aan een baan begonnen. Direct na de studietijd zijn we, in 1987, getrouwd en ook ik ging gewoon werken en wel bij de telecom-afdeling van de Spoorwegen. Nou dat was een behoorlijke cultuurschok. Zo van de Bijbelschool midden in de wereld. Dat was wel wennen.

We gingen in Zaandam wonen, waar we na wat zoeken terecht kwamen bij de Kerk van de Nazarener. – eigenlijk Koog aan de Zaan. In eerste instantie reden wij in onze zoektocht met een grote boog om de kerk heen. We vonden de naam wat vreemd en we

HET VERHAAL

dachten dat het een soort sekte was. Totdat we de folder van de Gemeente kregen met daarop een soort geloofsbelijdenis. Toen stond niets een bezoek meer in de weg. We genoten er van de prediking van dominee Jan van Otterlo. Ik werd gaandeweg steeds meer ingeschakeld en mocht allerlei taken op me nemen, onder andere voor de jongvolwassenen, waar we zelf ook toe behoorden.

Na twee jaar verhuisden we naar een nieuwbouwwoning in Purmerend, terwijl wij de kerk in Zaan-dam bleven bezoeken. Zeven jaar baden we voor de komst van een Bijbelgetrouwe, midden-evangelische gemeente in die plek in Noord-Holland waar veel mensen wonen en weinig evangelieverkondiging was. In die tijd kreeg ik een tweede 'roeping', onmiskenbaar duidelijk: ik moest predikant worden. Dat betekende dat ik aanvullende studies moest gaan doen, waar ik ook direct aan ben begonnen. Voor mijn werk moest ik verhuizen en we kwamen in Ermelo terecht. Bijna zeven jaar heb ik – vooral in de avonduren en de weekends – gestudeerd, naast mijn baan. Vanuit Ermelo kerkten we toen in Amersfoort, waar ook een KvdN is. Ik werd ingeschakeld om les te geven aan de ETS en ook om trainingen te geven aan kinderwerkers van Timothëus. Ik kon op een gegeven moment 32 uur per week gaan werken, waardoor ik meer ruimte kreeg om te gaan preken in het land. Ik houd ook van muziek en zong en speelde toen ook piano in een bandje.

Ná het vertrek van dominee Jan van Otterlo naar Haarlem ben ik als predikant in de KvdN in Zaan-dam gekomen, samen met mijn collega Ed van Hoof, aanvankelijk via een stageplaats, als deel van mijn opleiding binnen de KvdN. Twee jaar geleden werd de kerkzaal te klein voor het aantal bezoekers dat iedere zondag de diensten bijwoont. Gebeden en gezocht werd er naar een oplossing. Uiteindelijk viel de keus op een dependance in Purmerend, de plek waar al zo veel jaren voor gebeden werd. Nu zijn we negen maanden actief in Purmerend en houden we iedere zondag om 10:30 uur diensten in scholengemeenschap 'Bladergroen'. De oorspronkelijke groep heeft zich ondertussen verdubbeld en met gemiddeld 100 bezoekers is de aula goed gevuld. We besteden veel aandacht aan evangelisatie en zijn een naar buiten gerichte gemeente. Iedere zondag zien wij ook weer nieuwe mensen de dienst bezoeken en keuzes maken die van invloed zijn op de rest van hun leven. Fantastisch om te zien hoe God met mensen aan het werk is en dat na zoveel jaren ons gebed voor Purmerend verhoord is.

De Wesleyaanse opwekking die Engeland in de achttiende eeuw redde van de revolutie, bewees opnieuw dat God bij machte is om de zonden van de mensen te vergeven en om hun harten te reinigen van zelfzucht, de wortel van alle kwaad. De nadruk viel bij John Wesley (1703-1791) op de oorzaak van de zonden. Hij leerde dat God in zijn omzien naar een verloren mensheid de grondoorzaak wil wegnemen door het geloof in Jezus Christus en, in plaats van de ingewortelde zelfzucht, zuivere liefde in het hart wil uitstorten door de Heilige Geest. De Wesleyaanse geloofstraditie, als een evangelische variant binnen het protestantisme, is een blijde, optimistische in de ervaring van de christelijke navolging verkregen leer.

Wat er ook in onze moderne tijd verandert, de behoefte van de mens naar bevrijding en vernieuwing enerzijds en de genade anderzijds, zijn tot op vandaag onveranderlijke grootheden. De Kerk van de Nazarener staat met haar boodschap, haar helende verlossingsleer, midden in deze tijd. Het theologisch denken heeft voor velen een nieuwe dimensie gekregen, die als een bevrijdende ontdekking wordt ervaren.

De Kerk van de Nazarener is een gemeenschap van christenen die geloven dat het evangelie aan allen verkondigd moet worden en dat de gelovigen vervuld mogen worden met de Heilige Geest, opdat de vrucht van de Geest van liefde, kracht en vrede de mens brengt tot een heilig en volkomen bestaan. De kerk heeft haar specifieke roeping, doch zij voelt zich één met allen die de naam van dezelfde Heer aanroepen.

De Kerk van de Nazarener heeft dezelfde wortels als de Pinksterbeweging, maar onderscheidt zich van hen als het gaat om het werk van de Heilige Geest. In de Pinksterbeweging werd vooral de nadruk gelegd op de uiterlijke tekenen van de vervulling met de Heilige Geest, terwijl in de ontstane KvdN de nadruk kwam te liggen op de innerlijke dingen, zoals de vrucht van de Geest. Maar de gaven van de Geest, de charismata, hebben steeds ook een plaats in onze kerk. Je zou dus kunnen zeggen dat we een charismatische stroming zijn binnen het geheel van de christelijke kerk. Het werk van de Geest moet steeds opnieuw worden geactiveerd in het leven van christenen. Het is het als met een skippybal. Door onvoorzichtig gebruik kan die bal leeglopen en moet dan opnieuw worden gevuld. Door zonden kan de >

Geest in ons worden gedooft en moeten dingen veranderd worden, zonden beleden worden zodat er nieuwe ruimte komt voor vervulling met de Geest. Het is wel interessant te weten dat wij een dubbele dooppraktijk hebben. Er zijn mensen die het belangrijk vinden dat hun kind wordt gedoopt, als baby, maar we kennen ook de doop op belijdenis van de dopeling zelf, dus de volwassendoop. We dragen ook kinderen op. Mensen moeten zelf keuzes maken. E.e.a. heeft zijn wortels in het ontstaan van de Kerk van de Nazarener als samenvoeging van een aantal heiligingskerken. Zij kenden allemaal een verschillende dooppraktijk, waar flink over gediscussieerd werd, totdat uiteindelijk iemand opstond en zei: 'Buiten wacht een wereld die Jezus nodig heeft!' Onze belijdenis is helder als het gaat om de boodschap van de verlossing van de zondaar. "De rechtvaardiging van de goddeloze", zoals dat ook wel wordt genoemd. Daarin zijn we duidelijk en rechtlijnig. Maar daarnaast is er veel ruimte voor de diversiteit van de geloofsbeleving binnen onze kerk. Dat is heel aangenaam en voorkomt dat we elkaar de maat gaan nemen op uiterlijkheden en vormen. Het christelijk geloof is vooral een blij geloof. In de Bijbelse opsomming van de vrucht van de Geest wordt, na de liefde, de blijdschap genoemd als belangrijkste kenmerk.

Daarom vind ik ook de ruimte om boeken te schrijven als *Dagelijkse humor en boodschappen* en het vervolg erop dat in september verschijnt: *Nog meer humor en boodschappen*, uitgegeven bij Merweboek. Twee dagboeken over onze belevenissen als predikantengezin vol geestige en geestelijke boodschappen. Binnenkort komt ook een spannend tienerboek uit bij Callenbach, *Het Keldergeheim*. Jongeren in de kerk hebben mijn hele hart. Als zij de blijdschap van het geloof verstaan en eruit leren leven is er veel gewonnen.

FEIKE TER VELDE

Wilt u meer weten over Ds Frits Jongboom surf dan ook eens naar www.jongboom.nl

VAKANTIE

Ook een dominee heeft af en toe behoefte om er eens helemaal uit te zijn.

Hoewel, er zijn ook mensen die menen dat een dominee, net als de huisarts, iemand is die altijd bereikbaar dient te zijn.

Zo iemand die was, die is en die zal zijn. Zo iemand waarbij je je niet kunt voorstellen dat er ooit een tijd is geweest dat hij er niet was.

Anderen menen weer dat de dominee geen vakantie nodig heeft, omdat hij als geen ander in staat wordt geacht de ultieme rust in God te hebben gevonden en hij slechts zondags werkt. En in ons geval, met twee predikanten, enkel en alleen nog om de week ook.

Gelukkig zijn er ook die iets realistischer tegen de bediening van predikant-zijn aankijken. Zo wist een ouderling ons laatst te bemoedigen met de uitspraak dat ook alle Godsmannen in de bijbel regelmatig op reis gingen. En sommigen daarvan bleven heel wat langer weg dan de twee weekjes die wij doorgaans uithuizig zijn.

DS. FRITS JONGBOOM

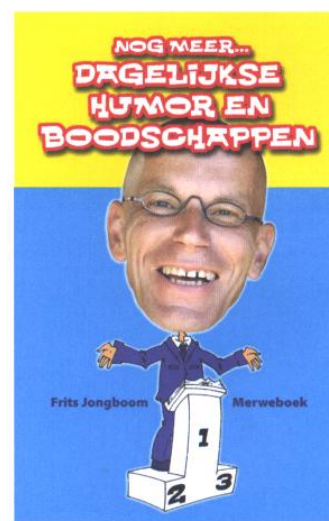
Frits Jongboom (1963) studeerde aan de Evangelische Bijbelschool midden jaren tachtig.

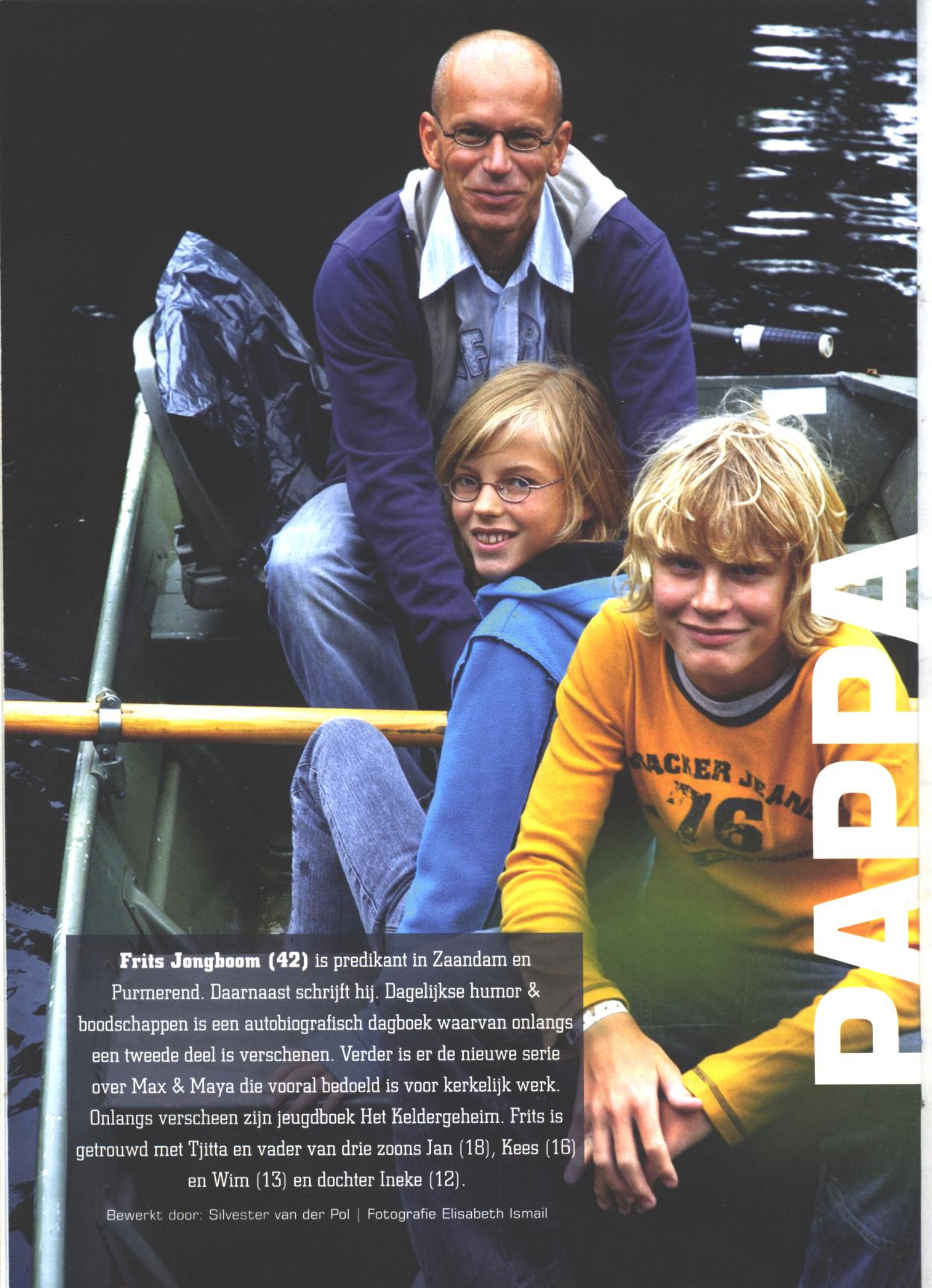
Na een aanvullende studie theologie is hij sinds 2002 predikant in de Kerk van de Nazarener te Koog aan de Zaan.

Voorjaar 2004 verscheen zijn eerste boek 'Dagelijkse humor en boodschappen'. Een dagboek vol geestig en geestelijke belevenissen uit een predikantengezin. Spoedig volgden meerdere uitgaven van o.a. Opa Knoest en Max&Maya.

D.V. september van dit jaar verschijnt er een spannend tienerboek 'Het keldergeheim' bij uitgever Callenbach.

Ook verschijnt dan het langverwachte vervolg op het eerste dagboek met de titel 'Nog meer dagelijkse humor en boodschappen'.

VADER

Frits Jongboom (42) is predikant in Zaandam en Purmerend. Daarnaast schrijft hij. Dagelijkse humor & boodschappen is een autobiografisch dagboek waarvan onlangs een tweede deel is verschenen. Verder is er de nieuwe serie over Max & Maya die vooral bedoeld is voor kerkelijk werk. Onlangs verscheen zijn jeugdboek Het Keldergeheim. Frits is getrouwd met Tjitta en vader van drie zonen Jan (18), Kees (16) en Wim (13) en dochter Ineke (12).

Bewerkt door: Silvester van der Pol | Fotografie Elisabeth Ismail

'Wie scheldt, betaalt bij ons thuis een euro'

Frits is opgegroeid in een degelijk christelijk gezin. Hij heeft nooit de behoefte gehad zich af te zetten tegen zijn ouders of tegen het geloof. Frits stortte zich liever in de gospelmuziek. Hij ziet dat niet direct terug in zijn kinderen. Die leven heel anders, veel vrijer, dan hij vroeger. Ook de omgang met ouders verschilt nogal. Frits probeert vooral een vriend voor zijn kinderen te zijn, maar ziet dat niet altijd beloond met vriendelijk gedrag. Dat valt hem wel eens zwaar.

Wat vind je het leukste aan het vader zijn?

"Ik heb er vier vrienden bij gekregen. We voetballen iedere avond met elkaar op het trapveldje achter het huis. Vriend en vader zijn hoeft elkaar niet uit te sluiten. Als kinderen jonger zijn, overheerst de vaderrol, omdat je dan veel meer een voorbeeldfunctie hebt. Naarmate ze groter worden, gaat het vriendschappelijke element meer tellen. Ik hoop vooral dat mijn kinderen later zullen zeggen dat ik hun iets van Gods liefde heb meegegeven."

Wat hoop je dat ze niet over je zullen zeggen?

"Hij dacht alleen aan zichzelf. Of dat terecht is? Niet helemaal. Maar ik ben inderdaad niet degene die zich helemaal opoffert. Mijn vrouw kan dat wel. Ik zoek ook altijd wel mijn eigen plezier, als het gaat om iets met de kinderen te doen. Ik cijfer me deels weg, maar niet honderd procent. Zo vindt onze Kees filmpjes maken het einde. Ik wil hem daar graag bij helpen, maar niet door mee te spelen. Wat ik daarbij leuk vind, is de montage en de belichting; daar draag ik dan mijn steentje aan bij."

Vind je jezelf een goede vader?

"De intentie is goed. Daarbij weet ik dat ik fouten maak. Ik probeer hun mee te geven wat ik belangrijk vind, maar het is gebrekkig. Ik onderneem wel veel dingen met ze. Dat is het sterke punt. Maar ik verdiep me niet altijd evenveel in hun bezigheden. En ik zou meer tijd voor ze vrij willen maken, ook in de geloofsopvoeding. Mijn oudste zoon heeft het geloof vaarwel gezegd. Hij is altijd braaf meegegaan, tot hij een jaar of veertien was. Hij beleeft de dingen vooral met zijn hoofd. Ook het geloof. Hij wilde zich toen ook laten dopen. Toen heb ik gezegd dat ik eerst zijn motivatie op papier wil zien. Dat lukt dan niet. Op het moment dat het naar zijn hart zou moeten zakken, heeft hij voor zichzelf de afweging gemaakt: waarom zou ik christen worden? Opvallend is ook dat ik juist met hem, toen hij jonger was, de meeste tijd heb besteed aan bijbelstudie en dergelijke. En juist hij haakt dan af. Het zit hem dus niet in de hoeveelheid kennis, maar dat wisten we natuurlijk wel. Het raakt me natuurlijk. Toch kan ik het heel goed loslaten. Aan de andere kant doet het pijn, omdat ik weet dat hij God pas weer zal gaan zoeken als hij door een crisis gaat."

Zijn er onderling veel discussies tussen deze vier pubers?

"Ja, het is altijd hectisch bij ons. Ik kijk wel eens jaloers naar gezinnen waar het ogenschijnlijk allemaal koek en ei is en waar ze leuke discussies hebben aan de maaltijd. Wij zijn blij als we het einde van de maaltijd fatsoenlijk halen. We hebben een druk, speels gezin. De kinderen proberen elkaar eerder af te troeven dan dat ze naar elkaar

luisteren. Er gaat geen dag voorbij dat er een paar geen ruzie of woorden hebben. Het botst want het zijn eigen karaktertjes. Niet alle kinderen zijn even gemakkelijk. Ook op het voetbalveldje moet er regelmatig eentje naar huis gestuurd worden."

Is jouw opvoedstijl anders dan die van je ouders?

"Ik wou dat ik het gezag van mijn moeder had. Mijn ouders hadden ook wel makkelijke kinderen aan ons. Ik zou tekenen voor kinderen zoals ikzelf geweest ben. Maar het is een andere tijd. Wat mijn kinderen nu naar mij durven roepen, zou ik vroeger niet hebben moeten flikken. Natuurlijk probeer ik dat te corrigeren, maar dat lukt niet altijd. Wie scheldt, betaalt bij ons thuis een euro. Die regel hakt er goed in. We hebben sommige zaken echt uit de praktijk moeten leren. Bijvoorbeeld dat tellen helpt, voordat je straf gaat geven."

Wat vind je moeilijk in het vaderschap?

"De geloofsoverdracht vind ik lastig. Het meegeven van wat mij daarin kostbaar is. Het verschil tussen een verhaal en een persoonlijke relatie – om dát over te brengen. Het blijft moeilijk om wat je voorleeft, tot navolging te laten leiden."

Wat is voor jou een moment met je kind(eren) om nooit meer te vergeten?

"Op zijn elfde verjaardag had Wim een crossfietsje gekregen. We fietsten terug naar huis en hij zei: 'Ik ben de gelukkigste jongen op aarde. Ik heb God en een crossfiets.'"

Nazarener dominee Frits Jongboom schrijft zijn eerste jeugthriller

Een jongensboek met een vleugje God

Beetje ijdel is hij natuurlijk wel, de dominee van de Kerk van de Nazarener. En wars van publiciteit is hij al helemaal niet, zeker niet omdat de kinderboeken die hij schrijft tien procent van zijn inkomen moeten genereren. En natuurlijk omdat hij een blijde boodschap heeft te verkondigen. Dat is zijn vak per slot van rekening. Frits Jongboom timmert stevig aan de weg.

Hij droomt er nog wel eens van om een boek voor volwassenen te schrijven. Een thriller. Met een dominee in de hoofdrol, die een seriemoordenaar blijkt en langzaam maar zeker zijn hele gemeente uitmoordt. „Ik hou er wel van om een beetje te prikkelen”, zegt hij. Dat met een brede grijns gefantaseerde thrillerdebuut bevat wel een kern van Jongbooms waarheid: de mens is geneigd tot alle kwaad, regel drie van de geloofsbelijdenis van de Kerk van de Nazarener. Die koppelt daar overigens meteen een blijde boodschap aan, want er is verlossing mogelijk, drie keer raden hoe.

Keldergeheim

Frits Jongboom schrijft geen bloederige thrillers, hij schrijft kinderboeken die goed aflopen. Want dat hoort zo, vindt hij. En dat er een vleugje God in zit, da's niet zo gek, hij is immers dominee. Twee jaar geleden publiceerde hij zijn eerste boekjes. Over Max en Maya, met verhaaltjes die kinderen bij de preken moesten betrekken, en hij schreef de teksten bij de prentenboeken van Opa Knoest. Ook publiceerde hij een dagboekboek: 'Dagelijkse Humor en Boodschappen'. Daarop is nu een vervolg verschenen en tegelijk verschijnt ook zijn eerste jongensboek: 'Het Keldergeheim', waarin de blinde jongen Tim en zijn geleidehond Duco centraal staan. Een spannend boek, waarin Duco van alles beleeft en de held van de dag wordt. Waren zijn eerste boekjes duidelijk op christelijke leest geschied, bij Tim en Duco gluuft God niet meer dan vriendelijk kijkend om te hoek. Gods wegen zijn ondoorgrondelijk, wordt wel eens gezegd. Dat

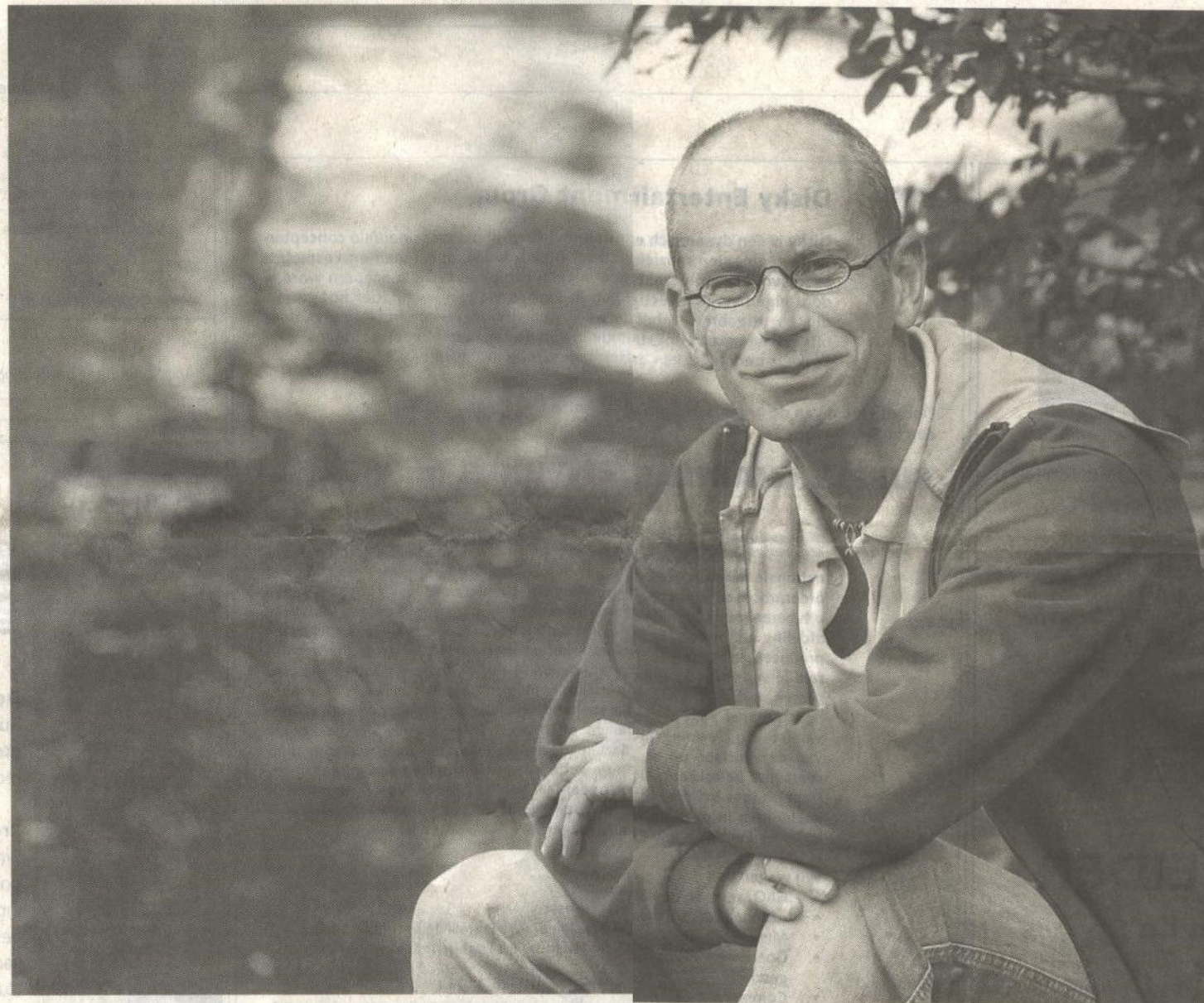
MARKANT

Waterland telt veel bijzondere bewoners. Streekgenoten voor wie gebaande paden niet het vanzelfsprekende traject zijn. Markante mensen die hun eigen weg gaan. In deze serie vertellen ze in Dagblad Waterland hun verhaal.

geldt ook voor de levensloop van Frits Jongboom. Hij gelooft niet dat alles is voorbestemd. Wel dat er een sturende hand van boven is, en die hand heeft hem naar zijn eigen Nazarenergemeente in Purmerend geleid. Religie is voor Jongboom en zijn vrouw vanzelfsprekend. Het feit dat hij dominee is niet. „Ik ben van huis uit baptist. Mijn vader zei altijd: 'Je hoeft niet naar de kerk, je mag'. Maar je moest het niet in je hoofd halen niet te willen.” Zelf is hij minder strikt. „Mijn zoon van achttien zegt 'Ik geloof niet'. Ik moet hem laten gaan. Dwingend het geloof opleggen, dat werkt niet. De ander drie kinderen hobbelen wel mee hoor. Kerkbezoek hoort bij ons gezin.”

Toren van Babel

Het huis van God is net de Toren van Babel. Veel verdiepingen met talloze kamers waarin heel wat wordt gekissebist en lang niet altijd dezelfde taal wordt gesproken. Ergens verstopt in die toren is een klein kamertje waar de Kerk van de Nazarener thuis is. Het is in protestantse kring niet ongebruikelijk om van kamer tot kamer te gaan om te kijken wat aanspreekt. Zo ging het ook met Frits Jongboom en zijn vrouw. „Toen we pas getrouwd waren, kwamen we in de Zaanstreek terecht. Het was voor ons

Dominee Frits Jongboom: „Ik hou er wel van om een beetje te prikkelen.”

geen vanzelfsprekendheid om je aan te sluiten bij de kerk van vroeger. We maakten dus een rondje kerken.

Evangelisch

Bij de Kerk van de Nazarener voelden we ons thuis, en daar zijn we blijven hangen. We woonden in die tijd in Purmerend. Ook toen we negen jaar geleden voor mijn werk naar Er-

melo verhuisden, zijn we bij de Kerk van de Nazarener gebleven.”

De Kerk van de Nazarener is een van de vele tientallen kerkgenootschappen in de protestantse hoek. Het is een evangelische kerk die het geloof wil uitdragen: „Een beetje EO-achtig, niet conservatief, maar betrokken met een warm persoonlijk geloof”, zegt Jongboom. De kerk

stond in 1908 in de VS en is sinds 1967 actief in Nederland. Na een jaar heeft Purmerend een eigen afdeling van de kerk van de Nazarener en elke zondag zit de zaal vol. „We oeien, net als de meeste evangelische kerken in Nederland. Elke week zie je wel weer nieuwe gezichten in de kerk, veel jongeren ook”, vertelt hij. Jongboom zat in de computers

en werkte bij Visio, de organisatie die zich inzet voor zorg en onderwijs aan blinden en slechtzienden. Daar overkwam hem wat niet veel mensen overkomt: „Predikant zijn is een roeping. Een aantal keren in mijn leven heb ik Gods stem duidelijk gehoord. Ik wist dat ik predikant moest worden. Ik had hartstikke leuk werk bij Visio, ik wilde daar helemaal niet

weg. Zo'n roeping, dat is iets waarvan je weet, 'dit moet ik doen'. De geest die over je komt. Je kan niet anders, alle hobbels zijn op dat moment verdwenen”. Dus ging hij een deeltijdstudie volgen aan de Theologische Hogeschool in Ede. Om uiteindelijk gevraagd te worden door de gemeenschap in Zaanstreek-Waterland.

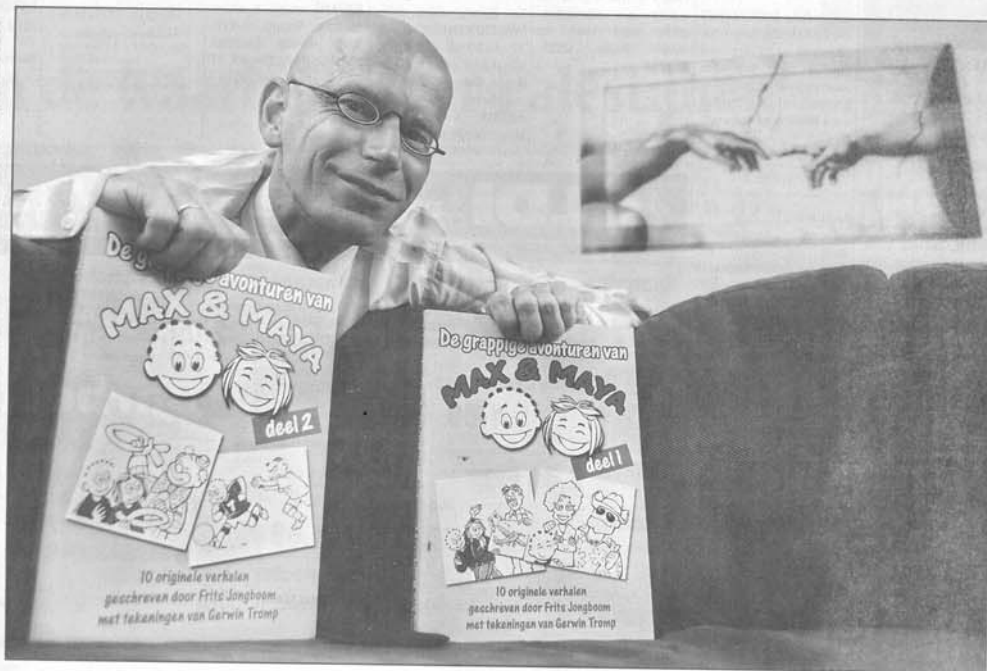
Begravenis

Als dominee wordt hij ook geconfronteerd met de trieste kant van het leven. De eerste begravenis die hij als predikant leidde, was van een doodgeboren kindje van een van de leden van de band waarin hij speelde. „Daar heb ik thuis ook om staan grienen hoor. Maar bij de begravenis vind je de kracht. Dan komen er inderdaad vragen. Zo van, waarom heeft God niet ingegrepen. Je begint altijd met luisteren, daarna is het meevoelen met de ouders in hun roep naar God toe. Je brengt het verdriet naar God toe, het uitschreeuwen naar je vader die je liefheeft. Ik merk dat mensen daar troost in vinden.” Het is niet altijd even leuk om dominee te zijn, maar Jongboom zegt in die momenten toch veel voldoening te vinden. „De dood is geen issue meer in onze maatschappij. Er wordt niet over nagedacht. Op zijn sterfbed zal niemand zeggen, had ik maar wat harder gewerkt in mijn leven. Wel, had ik maar wat meer gedaan met mijn gezin. Mijn roeping is een ijkmoment, dat zijn waarde krijgt als je in momenten van gebrokenheid van het leven terecht komt. Als predikant maak ik zoveel van die dingen mee. Mooi dat juist in die momenten God aanwezig is. Zo vaak hoor je bij momenten van pijn en verdriet: 'God lost het wel op'. Maar dat denk ik niet. Ik geloof niet dat God met alles een bedoeling heeft. God is betrokken, ja, maar het is geen sinterklaas. Hij kan ingrijpen, dat weet ik zeker, maar hij doet het maar heel zelden.”

JOOST REIJNDERS

FOTO ELLA TILGENKAMP

Max en Maya maken preek begrijpelijk

door Joke Bosch

De tweeling Max en Maya begon zijn leven op sheets, als eenvoudige poppetjes die predikant Frits Jongboom tekende om het thema van zijn preek ook voor kinderen begrijpelijk te maken. Inmiddels is de tweeling ook te vinden op cd-rom, op internet en in de net uitgekomen twee delen 'De grappige avonturen van Max & Maya'. En grappig zijn ze, de verhalen van de enthousiaste voorganger van de Kerk van de Nazarener uit Koog aan de Zaan.

Toen zijn oudste zoon zes jaar was, begon Frits Jongboom bewust kinderen bij de preek te betrekken. „Ik maakte op zaterdag tekeningetjes op overhead-sheets die ik zondag bij de preek liet zien. Dat sloeg aan. Een gemeentelid van me, Gerwin Tromp, bood spontaan aan tekeningen te maken. Hij is professioneel tekenaar en sinds die tijd tekent hij eens per twee weken een nieuwe aflevering van de avonturen van Max en Maya voor mij, passend bij het preekthema van de betreffende zondag. Ik lever hem de tekst van een nieuw verhaal aan, hij maakt de tekeningen, een van mijn kinderen scant de tekeningen in en vervolgens neem ik ze per usb-stick mee naar de kerk. Ook als ik ergens een gastpreek-beurt heb, neem ik Max en Maya mee.”

Voetbaltoernooi

De avonturen van Max en Maya gaan over alledaagse gebeurtenissen, zoals een bezoek aan het zwembad, vaderdag, het schoolvoetbaltoernooi en een cadeautje van een oom en tante. In elk avontuur komt duidelijk een bijbels thema naar voren, zoals 'hoe kom je terecht' (zwembad), 'geven' (vaderdag), 'vriendelijkheid' (schoolvoetbaltoernooi) en 'pas op je woorden' (cadeautje van oom en tante). Jongboom, die ook de auteur is van de bekende Opa-Knoesboeken, heeft maar weinig woorden nodig om zijn verhaal te vertellen en gebruikt eenvoudige taal (met hier en daar een functioneel woordje gebroken Engels of Duits), en dat maakt de verhalen al begrijpelijk voor jonge kinderen. Maar in en tussen de regels

zit zoveel humor, dat ook volwassenen plezier in de verhalen zullen hebben. Het feit dat niet alleen Max en Maya, maar ook hun ouders vaak de verkeerde keuzes maken, houdt alle volwassenen de spiegel voor en geeft veel stof tot nadenken en praten in gezin of kerk. De boeken *De grappige avonturen van Max en Maya* bevatten beide tien verhalen op A4-formaat, die goed te kopiëren zijn. Elke bladzijde heeft een grote zwart-wittekening die ingekleurd kan worden en onder elke tekening staan een paar regels tekst. Na aanschaf van een boek kunnen bovendien de digitale powerpointbestanden gratis gedownload worden, zodat de verhalen inclusief tekeningen kunnen worden afgedrukt op sheets of grootformaat-papier of geprojecteerd door middel van een beamer. Jongboom hoopt dat zijn verhalen hierdoor de weg naar predikanten, leerkrachten, kindernevendiensten en clubleiders zullen vinden. Als het aan hem ligt, blijft het niet bij twee delen Max en Maya. „Er liggen nog veel meer verhalen klaar.”

Hoe ervaren oudere gemeentelieden de aandacht voor kinderen in de kerkdienst?

„Max en Maya worden ook door volwassenen als leuk ervaren, vooral door de knipoog naar de vader- en moederrol die in veel verhalen aanwezig is. Een keer vertelde een vrouw mij dat ze niks had met de verhalen totdat ze een keer haar onkerkelijke kleinkinderen mee naar de kerk nam. Die vonden Max en Maya heel leuk.”

Staatslot

De verhalen over Max en Maya maken de boektitel waar. Ze zijn stuk voor stuk grappig, mischansen wel het meest voor volwassenen. Bij het tekenen van de dominee die in een aantal verhalen voorkomt, heeft de tekenaar zich duidelijk laten inspireren door het uiterlijk van Jongboom zelf. Maar vooral de teksten doen de mondhoeken voortdurend oprullen. In *Max en Maya en het staatslot* bijvoorbeeld, krijgt de vader van de tweeling een staatslot wat een winnend nummer blijkt te hebben. Gelukkig zingt papa: *Geef me nog een zoon, we hebben een miljoen!* Nooit meer naar mijn werk, alleen nog naar de kerk. Helaas blijkt papa zich vergist te hebben en is de prijs slechts vijftig euro. Daar gaat zijn droom over een mooie villa: 'Dat is zelfs nog te weinig voor een nieuw huis voor ons konijn'. De volgende morgen in de kerk wordt als kinderlied gezongen *Blij, blij, mijn hartje is zo blij*. Max kijkt eens opzij: 'U moet wel meezingen, hoor papa, dat moeten wij ook altijd van u'. Mama verkondigt ten slotte de moraal van het verhaal: 'Het belangrijkste is dat we straks een prachtig huis in de hemel hebben. Dat is veel waardevoller dan een mooi huis hier op aarde'. Waarop papa reageert met: 'Maar als ik het voor het kiezen had gehad, had ik hier op aarde toch liever deze prachtige villa gehad. Dan is de stap straks ook niet zo groot als we naar jouw huis in de hemel verhuizen.'

Snappen kinderen deze humor?

Voorganger Frits Jongboom begon met Max en Maya toen zijn oudste zoon zes jaar was.

FOTO: RUFUS

Demo

Voor een demo van Max en Maya: www.maxenmaya.nl of www.jongboom.nl. *De grappige avonturen van Max & Maya, deel 1 en 2* Frits Jongboom en Gerwin Tromp, Buddy Books, Andijk 2006, 159 en 137 blz., € 9,95 per deel, 6+.

„Toen we Max en Maya gebruikten tijdens een tienerkamp, vonden de tieners de verhalen hartstikke goed. Kinderen zullen een stuk van de humor missen, maar zij genieten van de plaatjes. De ouders genieten ondertussen van de humor. Humor is ook in de kerk belangrijk, vind ik. Veel verhalen zijn bovendien voor ouders confronterend vanwege het gedrag van de ouders van Max en Maya. Mijn ervaring is dat mensen de Max-en-Maya-verhalen soms beter onthouden dan de preek.”

Dominee en kinderboekenschrijver

Dominee Frits Jongboom

Kerk van de Nazarener

De evangelische Kerk van de Nazarener in Koog aan de Zaan heeft wekelijks zo'n vierhonderd bezoekers. De dependance in Purmerend is dit jaar geopend en ontvangt inmiddels iedere zondag ongeveer negentig bezoekers.

Dominee Frits Jongboom is getrouwd met Tjitta en heeft vier kinderen van 17, 15, 13 en 11 jaar oud. "Iedere avond voetballen we! Alleen sta ik tegenwoordig bij hun te trappelen of ze nog mee willen doen".

In iedere CC kijken we mee over de schouders van een dominee. Deze keer is Frits Jongboom aan de beurt. Hij is dominee van de Kerk van de Nazarener in Koog aan de Zaan en Purmerend, maar hij is ook geestelijk vader van de kinderboekentweeling Max en Maya. "Toen mijn oudste zoon zes jaar was, ben ik begonnen met het vertellen van kinderverhalen in de kerk. Ik vond dat de kerk toen te weinig te bieden had voor kleine kinderen. En de kinderen vonden het leuk, en hun ouders misschien wel nog leuker."

Max en Maya beleven samen allerlei avonturen. Aan de hand van hun belevenissen worden bijbelse thema's en onderwerpen eenvoudig uitgelegd. Inmiddels zijn de verhalen van Max en Maya gebundeld en in zes uitgaven verschenen. De tweeling heeft een gezicht gekregen door illustrator Gerwin Tromp. Frits vindt het schrijven nog steeds heerlijk. "Ik schrijf op mijn gevoel. Het is pure ontspanning. Inspiratie haal ik uit het dagelijkse leven. Eerst stonden mijn twee oudste kinderen model voor Max en Maya, inmiddels staan de jongste twee dat." "In ons gezin willen we met God leven. Dit doen we met vallen en opstaan. Maar ook in tijden dat wij God even loslaten, mogen we weten dat Hij met open armen op ons wacht! Dat is zo fantastisch. Daarom wil ik christelijke boeken schrijven. Ik wil dat de liefde van God eruit springt! In mijn boeken, maar ook in mijn preken gebruik ik daarbij veel humor. Lachen doet goed! De gebrokenheid van het leven geeft al zoveel pijn. Ook ik zit vaak met mijn handen wanhopig omhoog. Maar ik ben blij dat ik mensen mag wijzen op de levende relatie die ze met Jezus kunnen hebben. Hij kan levens veranderen!"

Meer Frits

Frits is ook te horen in: Stem in de Stilte op 17-6-06, 23.15-24.00, 747 am.

In september komt er een nieuw tienerboek van hem uit over een blinde jongen met zijn hond.

www.jongboom.nl

www.eo.nl/stemindestilte

Frits Jongboom: 'Ik ben een gevoelsmens'

Strand of bos?

„Bos, denk ik, groen bos. Heerlijk wandelen in het bos, die dennen-geuren. We hebben een tijdje in Ermelo gewoond. Daar is een fantastisch speelbos. Voetballen met de kinderen, tikkertje spelen. In een bos is altijd wat te doen. Ik kan toch niet stilzitten.”

Principeel eerlijk of leugentje om bestwil?

„Principeel eerlijk. Ja, daar ga ik voor. Aan de andere kant. Er is ook wel wat te zeggen voor een leugentje om bestwil. Maar liever zwijg ik nog dan dat ik de waarheid geweld moet aandoen. Ik ben principeel voor de waarheid, want uiteindelijk is iedereen daarmee het beste gediend.”

Alles rationeel verklaren of leven volgens instinct en gevoel?

„Gevoel. Ik ben een sterk gevoelsmens. Vroeger, toen ik nog bij Siemens werkte in de IT-sector, vroegen collega's me wel eens hoe ik kon geloven ondanks dat ik dit werk deed. Verstand en gevoel hoeven elkaar toch niet te bijten? Beleving is een stuk gevoel, net als muziek. Als ik piano speel, kan ik puur op techniek een aantal noten aanslaan, maar als ik dat zonder gevoel doe, blijft dat koud.”

Stipt op tijd of Zaans kwartiertje?
„Stipt op tijd. Absoluut. Ik kan er ontzettend slecht tegen als ik te laat ben. Ik ben graag te vroeg. Dat heb ik van mijn moeder. Ik sta liever een kwartier voor de deur te wachten dan dat ik te laat kom. Dat de kerkdienst wat te laat begint, vind ik helemaal niet erg. Bij het begin is er toch altijd wat geroezemoes en komen er nog mensen binnen. Prima.”

Rembrandt of Picasso?

„Ik ga voor Rembrandt. Dat komt ook omdat we bij onze trouwdienst een Rembrandt-bijbel cadeau hebben gekregen. Dat heeft een speciaal plekje in ons hart. Bovendien vind ik de stijl van Rembrandt gewoon mooi. Ik zou zelf niet zo gauw iets aan de muur hangen dat niet figuuratief is. Geef mij maar een beetje water, sneeuw, boompjes, een schaatsenrijder op een schilderij, zoals op de tekeningen van Anton Pieck. Frachtig.”

Openbaar vervoer of auto?

„Auto, ofschoon ik geen problemen heb met de trein. Maar het genot van een auto is heerlijk, ondanks dat ik al heel wat in de file heb gestaan. Ik vind het gezellig in de auto, een veilig

Het Dilemma

In de rubriek Het Dilemma krijgt een (bekende) Zaankanter steeds twee mogelijkheden voorged. Vandaag Frits Jongboom.

Naam: Frits Jongboom.

Leeftijd: 42.

Woonplaats: Zaandam.

Beroep: Predikant en schrijver.

En verder: Getrouwd met

lieve vrouw, vier kinderen.

Overtuigd dat God van

mensen houdt.

„Uitbreiding Schiphol. Het zou zonde

zijn om een vliegveld in zee neer te

zetten. Dat heeft zulke enorme conse-

quenties: voor het klimaat, de water-

huishouding, het uitzicht. Ik weet

best dat het een ver van mijn bed

show is. Ik heb er hier geen last van.

Maar, zonder dat het egoïstisch

klinkt, van mij mogen ze die banen

asfalt wel neerleggen. Het is nodig

voor de Nederlandse economie. We

zijn knooppunt, of we het willen of

niet. Dan moeten we er op de best

mogelijke manier van gebruik zien te

maken. Als straks het gas op is, moe-

ten we toch ergens van leven in dit

land?”

Koningshuis of Republiek?

„Koningshuis, hoewel ik er niet zo-

veel mee opheb.”

Boek of televisie?

„Een boek schrijven en televisie kij-

ken. Tien procent van mijn inkom-

sten komt uit mijn schrijversactivitei-

ten. Ik ben twee en een half jaar gele-

den begonnen met het schrijven van

een humoristisch dagboek. Dat heb ik

naar een uitgever gestuurd en die was

heel enthousiast. Van het een kwam

het ander en ben ik kinderverhalen

gaan schrijven. Op het ogenblik ben

ik met vier verschillende uitgevers in

zee.”

Kinderboek of literatuur?

„Kinderboeken. Ik schrijf met veel

plezier kinderboeken, en als je me

vraagt wat ik het mooiste jeugdboek

vind, is dat 'Rob en de stropoer van

Tjod-Idi' van J.B. Schuil. Dat boek heb

ik vroeger verslonden. Laatst nog eens

geleend uit de bibliotheek, maar het

is nu meer literatuur voor volwasse-

nen geworden. Dat taalgebruik van

kinderen is zo veranderd. Zelf veel le-

zen doe ik niet. Ja, vakliteratuur, na-

slagwerken, strips en in de vakantie

meer leesboeken. Ik heb de rust niet

plekje ook. Ik ben al ja-

ren niet met de trein ge-

weest.”

Natuurgebied of

bouwtrein?

„Natuurgebied. Het is

verschrikkelijk jammer

dat de natuur in West-

Nederland zo afgebro-

ken wordt. Er wordt

maar gebouwd en ge-

bouwd. Ik heb wel eens

het idee dat er in de

Randstad eigenlijk geen

plek is voor meer men-

sen. Toch begrijp ik het

dilemma wel. Er moet

ook gewoon worden.”

Uitbreiding Schiphol

of vliegveld in Noord-

zee?

„Uitbreiding Schiphol. Het zou zonde

zijn om een vliegveld in zee neer te

zetten. Dat heeft zulke enorme conse-

quenties: voor het klimaat, de water-

huishouding, het uitzicht. Ik weet

best dat het een ver van mijn bed

show is. Ik heb er hier geen last van.

Maar, zonder dat het egoïstisch

klinkt, van mij mogen ze die banen

asfalt wel neerleggen. Het is nodig

voor de Nederlandse economie. We

zijn knooppunt, of we het willen of

niet. Dan moeten we er op de best

mogelijke manier van gebruik zien te

maken. Als straks het gas op is, moe-

ten we toch ergens van leven in dit

land?”

Koningshuis of Republiek?

„Koningshuis, hoewel ik er niet zo-

veel mee opheb.”

Boek of televisie?

„Een boek schrijven en televisie kij-

ken. Tien procent van mijn inkom-

sten komt uit mijn schrijversactivitei-

ten. Ik ben twee en een half jaar gele-

den begonnen met het schrijven van

een humoristisch dagboek. Dat heb ik

naar een uitgever gestuurd en die was

heel enthousiast. Van het een kwam

het ander en ben ik kinderverhalen

gaan schrijven. Op het ogenblik ben

ik met vier verschillende uitgevers in

zee.”

Kinderboek of literatuur?

„Kinderboeken. Ik schrijf met veel

plezier kinderboeken, en als je me

vraagt wat ik het mooiste jeugdboek

vind, is dat 'Rob en de stropoer van

Tjod-Idi' van J.B. Schuil. Dat boek heb

ik vroeger verslonden. Laatst nog eens

geleend uit de bibliotheek, maar het

is nu meer literatuur voor volwasse-

nen geworden. Dat taalgebruik van

kinderen is zo veranderd. Zelf veel le-

zen doe ik niet. Ja, vakliteratuur, na-

slagwerken, strips en in de vakantie

meer leesboeken. Ik heb de rust niet

Frits Jongboom: „Mensen schieten altijd te kort, daarom heb je Gods geest nodig.”

Foto Bart Homburg

om door het jaar heen een roman te gaan zitten lezen. Ik schrijf liever zelf.”

Wel of niet naar Afghanistan?

„Volgens mij kun je in zo weinig tijd niets veranderen in zo'n land. Wat wij daar gaan doen, is een druppel op een gloeiende plaat. Je mag je bijvoor-beeld afvragen of ook een land als Irak beter af is met of zonder Saddam Hoessein. Hij was een beest, maar een dictator zorgt voor een bepaalde rust. Nu hij weg is, is er minstens zoveel el-lende, misschien wel meer. Ook bij ons, hier in het westen, is het laagje beschaving dun. Er hoeft niet eens zo-veel te gebeuren of het kan misgaan.

Kijk naar de Tweede Wereldoorlog, kijk naar de gebeurtenissen in het voormalige Joegoslavië. Diep van bin-nen is een mens is erg egoïstisch.”

Beroep of roeping?

„Roeping! Ik heb ervaren dat als God echt iets van je wil, hij dat duidelijk laat merken. God geeft je het verstand en het gevoel, een mens zelf moet be-slissingen nemen. Hij heeft me niet naar links of naar rechts gestuurd, maar ik heb zeker drie keer in mijn le-ven ervaren dat Gods steun er was. De

stappen die ik toen heb genomen, heeft hij gezegd.”

Priester of dominee?

„Voor mij is dat dominee. Ik zou heel slecht zijn in het celibaat. Daar is een mens niet voor gemaakt. We zijn wel collega's van elkaar, ik in de evangeli-sche traditie. Dat past gewoon meer bij mij. Maar we hebben elkaar hard nodig, een ieder op zijn geloofsma-nier. Dat is toch hartstikke leuk. Ik vind het een zege dat we verschillende kerken hebben.”

Geloof of bijgeloof?

„Ja, geloof. We geloven echt dat God van alle mensen houdt. En dat het waardevol is geweest dat hij zijn zoon naar de aarde heeft gestuurd om voor ons te sterven. Ik heb helemaal niets met bijgeloof. Dat heeft met geloof te maken. Dan is er geen plek voor bijge-loof.”

Christendom of Islam?

„Christendom. Omdat ik geloof dat een mens er in zijn eentje niet komt door alleen maar goede werken te ver-richten en te bidden. God houdt van jou, daarom mogen wij van God hou-den. Mensen schieten altijd te kort, daarom heb je Gods geest nodig.”

Vrije meningsuiting of censuur?

„Vrije meningsuiting met grenzen. Neem Theo van Gogh. Ofschoon je nooit geweld tegen iemand mag ge-bruiken, of omleggen, heeft hij be-wust de grenzen overschreden waar-door mensen gekwetst worden. Woor-den kunnen mensen heel gelukkig maken, of helemaal kapot. Iedereen heeft een tong in zijn mond die dode-lijk kan zijn.”

Euthanasie of natuurlijke dood?

„Natuurlijke dood. Ik kan me wel wat voorstellen bij euthanasie, maar voor mij is er een duidelijk verschil tussen passieve en actieve euthanasie. Ie-mand pillen geven om er een einde aan te maken, kan niet. De dosis mor-fine opschroeven om de pijn te be-strijden, wel. Euthanasie is het leven wegpakken dat God heeft gegeven. Dat voelt niet goed. Die laatste mo-menten in iemands leven kunnen heel kostbaar zijn, ondanks de pijn.”

Bos of Balkenende?

„Balkende. Dat heeft te maken met het feit dat je iemand pas leert ken-nen als hij regeert. Het is te gemakke-lijk om langs de kant te gaan staan schreeuwen.”

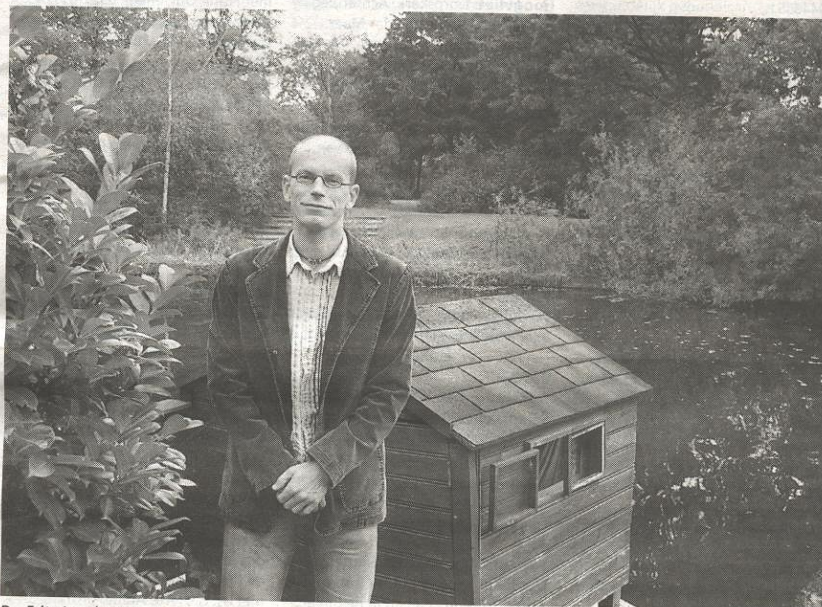
Lachen met dominee Frits Jongboom

door Henk Jan Kamsteeg

ZAANSTAD – Predikanten zijn oubollig en saai. Toch? Dat vooroordeel gaat zeker niet op voor ds. Frits Jongboom Zaanstad. In zijn dagboek gunt de voorganger de lezer een blik in het leven van een heus predikantsgezin. En daar valt veel te lachen.

Frits Jongboom (1963) is naar eigen zeggen altijd een beetje kind gebleven. Een kind met bijzondere gaven, dat wel. Want naast zijn part-time baan als predikant van de Kerk van de Nazarener ("Wat klinkt dat sektarisch, hè") schrijft Jongboom kinderverhalen en houdt hij een persoonlijk dagboek bij. Een deel van dat dagboek werd onlangs door uitgeverij Merweboek gepubliceerd onder de titel *Dagelijkse humor & boodschappen*. Het telt 126 pagina's en kost € 9,50. ISBN 90-5787-076-2.

Het dagboek schreef Jongboom op aanraden van vrienden en kennissen. "Ik vind het leuk verhalen te vertellen over dingen die ik met mijn vrouw en kinderen meemaak. Omdat dit zoveel is, werd me gezegd dat ik het maar eens moest opschrijven. Tijdens mijn zomervakantie ben ik daarom maar begonnen met mijn dagboek." Uit reacties van lezers blijkt dat veel mensen zich in zijn verhalen herkennen. "Er wordt toch nog wel anders aangekeken tegen predikantsgezinnen. Vooral door ouderen. Daar komt nog echt de dominee voorbij wanneer ik toevallig langsliep. Jongeren hebben dit veel minder. Voor hen ben ik gewoon Frits." Nu meer dan zestig van zijn gemeenteleden zijn dagboek hebben aangeschaft, zal hij waarschijnlijk steeds meer worden gezien als Frits dan als dominee Jongboom. Zijn

Ds. Frits Jongboom.

FOTO KAMSTEEG

persoonlijke aantekeningen breken heel wat heilige huisjes af. Hoort een predikant bijvoorbeeld niet te smullen van theologische literatuur? Jongboom volgens zijn dagboek niet. Na een studie over tien manieren om tegen de erfzonde aan te kijken, zegt Jongboom in zijn dagboek te vrezen nooit een echte theoloog te worden. "Ik houd me liever bezig met die ene weg om het onderwerp van die tien manieren op te lossen, namelijk Jezus Christus."

Systematische theologie komen lezers in het dagboek van Jongboom dus niet tegen. Wel een duidelijke liefde voor zijn Schepper. "Toen mijn zoon het manuscript las, waren dit trouwens net de passages waar hij een rode streep door trok. Het moest vooral niet te geestelijk worden."

Jongboom heeft gelukkig niet al de adviezen van zijn kritische gezinsleden overgenomen. Wel verwijderde hij een aantal gedeelten waarin hij inging op pastorale ge-

sprekken die hij voor zijn werk had gevoerd. "Het gevaar was dat ze net iets te open waren over de betrokkenen."

In zijn werk ondervindt Jongboom overigens geen problemen door de openheid van zijn dagboek. "Ik ben momenteel bezig met een tweede deel. Maar ik heb nog niet meege- maakt dat gemeenteleden het niet aandurven een persoonlijk gesprek met me aan te gaan uit vrees het gesprek later woord voor woord terug te vinden in m'n dagboek."

CLK en SCB overleggen over integratie

DOORN - Het Christelijk Lektuur- kontakt (CLK) en de stichting Samenwerkende Christelijke Boekhandels (SCB) voeren gesprekken om te komen tot de integratie van beide organisaties.

Het CLK en SCB zijn beiden actief binnen de branche van christelijke boeken en muziek. Het CLK bestaat sinds 1977, de SCB sinds 1991. Het CLK is bij het grote publiek vooral bekend vanwege de jaarlijkse CLK-beurs en het CLK-actieboek. De *Lees & Luister Catalogus* en de Christelij-

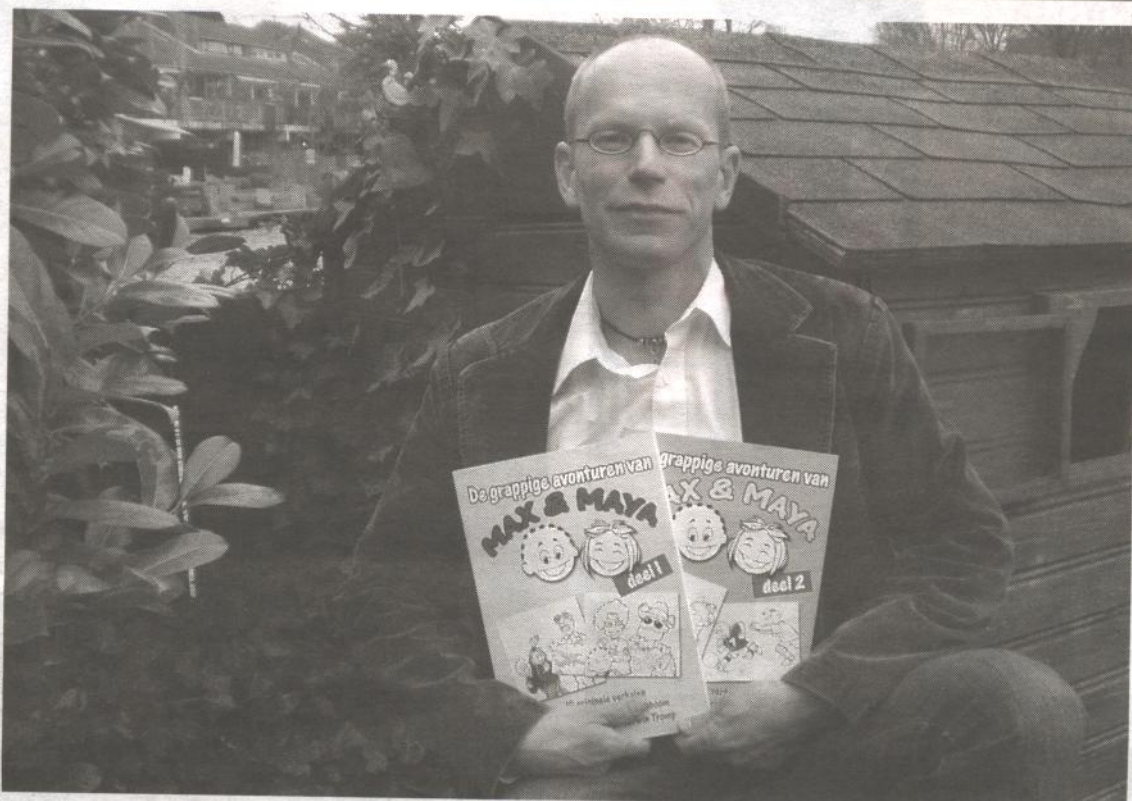
ke Kinderboekenmaand zijn de meest populaire producten van SCB. De christelijke boekhandels en uitgeverijen kennen nog veel meer producten en diensten van beide organisaties.

De markt van christelijke boeken en muziek is een relatief kleine. Twee branche-organisaties zijn op deze kleine markt actief, wat een versnippering van krachten en mogelijkheden tot gevolg heeft. In de laatste jaren werkten het CLK en SCB al samen in verschillende projecten, zoals de succesvolle Christelijke Kinderboekenmaand en de

Maand van het Spannende Boek. Ook verzorgen zij gezamenlijk de uitgave van het vaktijdschrift *Note*. De besturen van CLK en SCB hebben daarom besloten met elkaar in gesprek te gaan om te komen tot een integratie van beide organisaties om daarmee de christelijke boekhandels en uitgeverij nog beter van dienst te kunnen zijn. Bundeling van krachten en ideeën kan een synergie bewerkstelligen waar de branche van profiteert, menen beiden. De twee organisaties hopen in het voorjaar van 2005 een definitief besluit over de toekomst te nemen.

boek o (-en) geheel van een aantal bedrukte of beschreven bladen van papier, perkament of andere stof.

voort onderschrijven. Er is nu een voor christenen die leden onder boek zonder vooropgezette me-

Frits Jongboom met de twee Max en Maya-boekjes.

FOTO PRIVEBEZIT JONGBOOM

De grappige avonturen van Max en Maya

"Verrassend, vlot verteld, grappig en met leuke tekeningen. Een aanrader voor de kinderclub, de basisschool en voor ieder gezin met jonge kinderen."

Dat is het oordeel van cabaretier Herman Boon over twee kinderboeken die onlangs verschenen bij BuddyBooks in Andijk: *De grappige avonturen van Max en Maya* (deel 1 en 2). De boeken zijn op grootformaat uitgegeven en bevatten tekeningen van Gerwin Tromp en tekst van Frits Jongboom.

Door de uitvoering lijken ze veel op (dikke) kleurboeken, maar dat zijn ze zeker niet. De teksten van Frits Jongboom vertellen een duidelijk

en helder verhaal, op een prettige manier geschreven, en zijn heel herkenbaar voor iedereen die kinderen heeft. Jongboom schrijft over het dartspeel, een bouwpakket dat een vliegtuigje moet opleveren, volleybal, het zwembad, het circus en nog veel meer. In die verhalen zijn 'bijbelse principes' heel herkenbaar weergegeven.

"De Max en Maya-verhalen zijn voor een groot gedeelte autobiografisch", zegt Jongboom. Veel belevenissen komen zo uit het dagelijkse leven van het predikantengezin (vader, moeder en vier kinderen). Jongboom noemt het concept voor de Max en Maya-boeken "vrij uniek. Ik schrijf de verha-

len als predikant voor gebruik in de eredienst, bedoeld om de betrokkenheid van de kinderen te vergroten. De afbeeldingen worden via de beamer geprojecteerd en het verhaal verteld."

De Zaans-Purmerendse predikant en schrijver Frits Jongboom dient de Kerk van de Nazarener. In 2003 debuteerde hij met een geestig en geestelijk dagboek, waarna meerdere uitgaven volgden, waaronder het Opa Knoest Vakantieboek, dat het afgelopen jaar een derde plaats in de christelijke kinderboeken top 10 haalde.

De boekjes over Max en Maya kosten € 9,95 per stuk en tellen 160 pagina's elk.